

Institut de Dret privat europeu i comparat
Universitat de Girona (Coord.)

El Dret civil català davant la transformació digital i les exigències de la sostenibilitat

El Dret civil català davant la transformació digital i les exigències de la sostenibilitat

El Dret civil català davant la transformació digital i les exigències de la sostenibilitat

**Institut de Dret privat
europeu i comparat
Universitat de Girona
(Coord.)**

CIP 347(467.1) JOR

Jornades de Dret Català (23es : 2025 : Tossa de Mar, Catalunya)
El Dret civil català davant la transformació digital i les exigències de la sostenibilitat / \$S\$ Institut de Dret privat europeu i comparat Universitat de Girona (Coord.). – Girona : Institut de Dret Privat Europeu i Comparat de la Universitat de Girona : Documenta Universitaria, juny de 2025. – 1 recurs en línia (686 pàgines). Ponències de les XXIIIenes Jornades de Dret Català, celebrades a Tossa de Mar els dies 25 i 26 de setembre de 2025.
– Descripció del recurs: 10 juliol 2025
ISBN 978-84-9984-703-0 (Documenta Universitaria). – ISBN 978-84-8458-539-8 (Oficina Edicions UdG)

1. Universitat de Girona. Institut de Dret Privat Europeu i Comparat
1. Contractes electrònics – Congressos 2. Comerç electrònic – Dret i legislació – Congressos 3. Xarxes socials en línia – Dret i legislació – Congressos 4. Capacitat jurídica – Congressos 5. Consentiment (Dret) – Congressos 6. Protecció de dades – Congressos 7. Reparacions – Dret i legislació – Congressos 8. Desenvolupament sostenible – Congressos 9. Seguretat informàtica – Congressos 10. Criptomoneda – Dret i legislació – Congressos 11. Dret català – Congressos

CIP 347(467.1) JOR

Disseny de la coberta: Documenta Universitaria

Il·lustració de la coberta: Institut de Dret Privat Europeu i Comparat de la Universitat de Girona

© del text: els seus autors

© de l'edició: Institut de Dret Privat Europeu i Comparat de la Universitat de Girona

© de l'edició: Documenta Universitaria*

www.documentauniversitaria.com

info@documentauniversitaria.com

Documenta Universitaria* d'Edicions a Petició, SL

ISBN Documenta Universitaria

978-84-9984-703-0

ISBN Oficina Edicions UdG

978-84-8458-539-8

DOI: 10.33115/b/9788499847030

Girona, juliol de 2025

Els textos i imatges publicats en aquesta obra estan subjectes —llevat que s'indiqui el contrari— a una llicència Creative Commons de tipus Reconeixement-NoComercial (BY-NC) v.4.0. Podeu copiar-los, distribuir-los i transmetre'ls públicament sempre que en citeu l'autor i la font i que no en feu un ús comercial. La llicència completa es pot consultar a <https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/deed.ca>

**Documenta
Universitaria**

@DocUw
documentauniversitaria.com

Les Vint-i-tresenes Jornades han estat organitzades per l'Institut de Dret privat europeu i comparat de la Universitat de Girona, en col·laboració amb l'Ajuntament de Tossa de Mar i el suport de:

- Generalitat de Catalunya. Departament de Justícia i Qualitat Democràtica
- Universitat de Girona
- Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya
- Deganat autonòmic dels Registradors de la Propietat i Mercantils de Catalunya
- Col·legi Notarial de Catalunya
- Facultat de Dret UB (Deganat)
- Facultat de Dret UdG (Deganat)
- Facultat de Dret UPF (Deganat)
- Col·legi de l'Advocacia de Girona
- Col·legi d'Advocats de Terrassa
- Col·legi de l'Advocacia de Figueres
- Col·legi d'Advocats i Advocades de Tortosa

Índex

PONÈNCIES

Ponència inaugural

El Derecho privado ante los retos del cambio digital y de la sostenibilidad	21
---	----

REINER SCHULZE

1. Introducción	23
2. Cambios en el Derecho privado europeo	26
2.1. Enfoques ante la transformación digital	26
2.2. Enfoques ante las exigencias de la sostenibilidad	35
3. Cambios en el Derecho de los Estados miembros	40
3.1. Enfoques ante la transformación digital	40
3.2. Enfoques ante las exigencias de sostenibilidad	49
4. Tareas para la doctrina jurídica y la legislación.....	52
4.1. Diseño de la normativa	52
4.2. Ámbitos de actuación.....	58
5. Conclusión.....	75

Primera ponència Contractació privada i entorn digital

Contractació privada i nous entorns digitals.....	81
---	----

MIREIA ARTIGOT GOLOBARDES

1. Les profundes transformacions dels drets de contractes europeus al segle XXI.....	83
2. Les dades personals com a element nou de la dinàmica transaccional digital.....	89
2.1. L'enfocament europeu en la protecció de les dades personals.....	89
2.2. La formació dels <i>datasets</i> dels interessats i les inherents limitacions del RGPD...	93
2.3. Les dades com a element essencial per l'automatització i la personalització contractual.....	97

3. La paradoxa digital: estandardització, personalització automatitzada de les transaccions amb consumidors i el repte de la posició sistèmica del consumidor en transaccions digitals	99
3.1. Estandardització contractual.....	100
3.2. La personalització automatitzada de les dinàmiques transaccionals.....	103
3.3. Les transaccions digitals i la posició sistèmica del consumidor	115
4. Reflexions finals: repensant un dret de contractes útil pels reptes que presenten els nous entorns contractuals	118

Les obligacions implícites de les plataformes en línia envers els béns i serveis subjacents i la responsabilitat contractual..... 121

JOSEP MARIA BECH SERRAT

1. Introducció	123
2. Una responsabilitat de la plataforma per la influència predominant sobre els proveïdors	126
3. Una responsabilitat de la plataforma per incompliment del contracte d'accés relacionada amb els béns o serveis subjacents	137
3.1. L'incompliment d'unes obligacions implícites imposades per la bona fe	137
3.2. Una responsabilitat extracontractual per la confiança especial suscitada en el client en la contractació dels béns i serveis.....	154
4. Una responsabilitat contractual de la plataforma basada en la distribució de riscos i oportunitats: un «aixecament del vel» més enllà de la transparència	160
5. Conclusions	173

Els menors i el contracte amb les xarxes socials 181

TOMÀS GABRIEL GARCIA-MICÓ

1. Introducció	183
2. El contracte amb les plataformes de xarxes socials	184
2.1. La prestació contractual de l'operador de la plataforma: el servei de xarxa social	185
2.2. La contraprestació de l'usuari: les dades personals.....	185
3. La capacitat d'obrar dels menors	187
3.1. En el Codi Civil de Catalunya.....	187
3.2. En el Codi Civil espanyol i altres drets territorials.....	187
4. Els actes conformes als usos socials	188
4.1. Els usos socials en el dret català.....	188
4.2. La capacitat contractual dels menors segons la jurisprudència espanyola	189
4.3. Els <i>actes de la vie courante</i> del dret francès	192
4.4. El <i>Taschengeldparagraph</i> del dret alemany.....	194
4.5. Els <i>atti minuti de la vita quotidiana</i> del dret italià.....	195
5. La capacitat dels menors per concloure el contracte amb les xarxes socials	197
6. La capacitat per a consentir el tractament de dades personals	200
6.1. Al Reglament General de Protecció de Dades.....	201
6.2. A la Llei Orgànica de Protecció de Dades Personals i Garantia dels Drets Digitals	202
7. Reflexions finals	203

Segona ponència Contractació privada i sostenibilitat

La incidència de les polítiques comunitàries de sostenibilitat en matèria contractual.....	211
---	------------

ANTONIO I. RUIZ ARRANZ

1. Introducció i delimitació del objecte de estudi.....	213
2. Influències alemanes: el contracte com a centre de la obligació de diligència.....	216
3. La obligació de recabar garanties contractuales en la CSDDD.....	218
3.1. Els còdigs de conducta com a referència per a les garanties contractuales.....	218
3.2. El significat de la expressió «garanties contractuales».....	219
3.3. Obligacions de mitjans i de resultat.....	219
3.4. Una qüestió de compliance de tercers. El Dret públic en els contractes.....	220
4. La eficàcia i el control de les clàusules de garantia.....	224
4.1. Dret aplicable.....	225
4.2. Clàusules de Garantia negociades individualment.....	226
4.3. Clàusules de Garanties predisposades.....	229
4.4. Conseqüència de la ineficàcia: la integració del contracte.....	239
5. Enforcement privat.....	239
5.1. El enforcement davant de l'empresa obligada. El il·lícit competencial.....	240
5.2. El enforcement davant de la contrapartida.....	241
6. Conclusió.....	248

El nou dret europeu a la reparació: propostes per a Catalunya.....	255
---	------------

ROSA M. GARCIA TERUEL

1. Introducció.....	257
1.1. El dret civil davant dels reptes de la sostenibilitat.....	257
1.2. El «right to repair».....	259
2. Finalitat i estructura de la Directiva de reparació de béns.....	262
3. Consideracions preliminars sobre el contracte de prestació de serveis de reparació a la Directiva de reparació de béns.....	264
3.1. Notes característiques i parts contractuals.....	264
3.2. La reparació de béns com a objecte de la prestació de serveis.....	265
4. El formulari europeu d'informació sobre la reparació.....	266
4.1. Els deures d'informació precontractual del reparador.....	266
4.2. Contingut del formulari.....	268
4.3. El formulari no és obligatori, però sí vinculant.....	269
5. La plataforma europea en línia sobre reparacions.....	270
5.1. Característiques generals.....	270
5.2. La plataforma com a facilitadora de prestacions de serveis de reparació.....	271

6. L'obligació de reparar	272
6.1. Consideracions preliminars.....	272
6.2. Els subjectes obligats i la dificultat pràctica d'identificar la condició de consumidor	273
6.3. Què cal reparar? Els béns sotmesos a requisits de reparabilitat	275
6.4. Condicions aplicables a la reparació: el recurs qüestionable a la raonabilitat del preu i del temps.....	276
6.5. Altres mecanismes per a evitar l'elusió de l'obligació de reparar	278
6.6. Darrera reflexió: la Directiva no resol clarament a què queda obligat el fabricant ni durant quant de temps.....	280
7. Canvis en la Directiva 2019/771, de compravenda de béns	282
7.1. La sostenibilitat del sistema de remeis davant la manca de conformitat	282
7.2. La limitada eficàcia pràctica de la «reparabilitat» com a criteri objectiu de conformitat	283
7.3. L'ampliació del termini de responsabilitat després de la reparació	286
7.4. La categorització dels béns reacondicionats: una ocasió perduda per a preveure'n un règim jurídic.....	287
8. Reflexions finals sobre la Directiva de reparació de béns i la seva transposició a Catalunya	289
8.1. La regulació del contracte de prestació de serveis (de reparació) i l'obligació de reparar.....	289
8.2. La reforma del règim de responsabilitat de la compravenda	290

La conformidad de los bienes y servicios a la luz de la sostenibilidad

297

CARLOS GÓMEZ LIGÜERRE

1. Desarrollo económico sostenible y economía circular	299
1.1. Hacia un derecho de la sostenibilidad.....	304
2. De la sostenibilidad a la conformidad	308
3. El Reglamento de diseño ecológico	309
3.1. Ecología y consumo. Una visión general de la norma.....	310
3.2. La responsabilidad por el incumplimiento de requisitos de diseño ecológico	313
4. El derecho a reparar (<i>Right to repair</i>)	325
4.1. Una directiva de máximos para promover la reparación de bienes	325
4.2. El efecto limitado, por el momento, de la Directiva.....	331
5. La reforma de la Directiva 2019/771 y la obligación de información sobre la reparación	338
5.1. La reparabilidad como requisito objetivo de conformidad.....	338
5.2. La ampliación del plazo de garantía legal con motivo de la reparación.....	342
5.3. La opción entre reparación y sustitución	344
5.4. Bienes de cortesía y sustitución del bien	346

Tercera ponència Noves formes de propietat en l'entorn digital

L'encaix dels béns digitals en el Codi Civil de Catalunya.....353

ANTONI RUBÍ PUIG

1. Una realitat a la recerca de regles i més seguretat jurídica	355
2. Concepte de bé digital.....	359
2.1. El debat sobre el reconeixement de drets de propietat	359
2.2. Noció àmplia i noció estricta de bé digital	365
2.3. Objecte dels béns digitals.....	371
2.4. La idea de control.....	374
3. Circulació de béns digitals. Transmissió i adquisició.....	379
4. Tokenització i béns digitals.....	384
5. Drets reals de garantia sobre béns digitals	388
6. Conclusions.....	391

La transmisibilidad *mortis causa* de los bienes y contenidos digitales: problemas no resueltos.....393

SERGIO CÁMARA LAPUENTE

1. Planteamiento y aproximaciones legislativas a partir de una dicotomía	395
1.1. Retos derivados de la composición de la «herencia digital».....	395
1.2. Tres enfoques normativos diversos	400
2. Las tres cuestiones sucesorias clásicas de la herencia digital	423
2.1. ¿Qué? El objeto de la herencia digital.....	423
2.2. ¿Cómo? Testamento vs. otro tipo de instrucciones.....	427
2.3. ¿A quién?	428
3. Otras cuestiones sucesorias y transversales que los legisladores deberían tomar en consideración	429
4. La necesidad de una clasificación adecuada para afrontar problemas específicos	435
4.1. Criptoactivos	437
4.2. Contenidos digitales ajenos (licencias de uso).....	439
4.3. Contenidos digitales generados por el usuario (titularidad propia)	444
4.4. Redes sociales	445
4.5. Correo electrónico.....	447

Quarta ponència

La transformació digital de la pràctica jurídica a Catalunya

Transformación digital y administración de justicia 451

JOSÉ MARÍA FERNÁNDEZ SEIJO

1. Esto no pretende ser una introducción..... 453
2. Marcos legales y sus paradojas 455
3. Digitalización de los fondos documentales. La labor del CENDOJ..... 461
4. El papel del Consejo General del Poder Judicial en la implementación de la digitalización de la administración de justicia..... 465
5. Digitalización en la gestión de procedimientos judiciales..... 467
6. Herramientas de auxilio judicial que emplean inteligencia artificial 479
7. Los riesgos o miedos de la digitalización 485

La transformación digital de los servicios del Registro de la Propiedad, Mercantil y de Bienes Muebles..... 489

ANTONIO J. MUÑOZ NAVARRO

1. Introducción 491
2. Evolución histórica: del papel a la pantalla..... 494
3. La consagración del Registro electrónico: la Ley 11/2023, de 8 de mayo 497
 - 3.1. Folio real electrónico 499
 - 3.2. El asiento electrónico y la fe pública registral..... 501
 - 3.3. La importancia entre la base de datos y la inscripción 503
 - 3.4. La seguridad electrónica..... 505
4. Nuevos retos de los registros ante las tecnologías ya no tan futuras: la inteligencia artificial y la tokenización inmobiliaria 507
 - 4.1. Inteligencia artificial 507
 - 4.2. La tokenización inmobiliaria..... 512

La tokenización de activos inmobiliarios en nuestro Derecho: rechazo a las propuestas formuladas..... 519

PEDRO RINCÓN DE GREGORIO

1. Introducción 521
2. La tokenización de activos: algunas nociones previas 524
3. ¿Pero es posible y viable la tokenización de activos inmobiliarios?..... 526
 - 3.1. La posición registral 527
 - 3.2. La posición notarial..... 535

4. Los problemas no planteados de la tokenización de bienes inmuebles	538
4.1. El mercado hipotecario	539
4.2. El principio de responsabilidad patrimonial universal.....	539
4.3. El blanqueo de capitales y la financiación del terrorismo.....	540
4.4. La protección de los consumidores	541
4.5. La fiscalidad	542
4.6. La protección de datos	542
5. Conclusiones.....	543
La transformació digital de la pràctica de l'advocacia.....	547
RAÛL RAMOS FERNÁNDEZ	
1. Introducció	549
2. El marc jurídic dels MASC i la seva tradició en el Dret civil català	551
2.1. La tradició històrica dels MASC en el Dret civil català	552
2.2. Els MASC en la Llei Orgànica 1/2025, de 2 de gener.....	553
2.3. El Paper de l'Advocacia Catalana en el foment dels MASC.....	556
3. Impacte del Reglament eIDAS i la regulació de la IA en la modernització dels MASC	557
3.1. El Reglament eIDAS2	558
3.2. El Reglament d'IA.....	566
4. Anàlisi i perspectives de la transformació digital dels MASC i la seva extensió a l'Administració electrònica	570
4.1. Qüestions entorn de l'aplicació del RGPD a les xarxes DLT	570
4.2. Limitacions en l'ús de les proves de coneixement nul	571
4.3. La protecció dels drets fonamentals en entorns d'intel·ligència artificial	572
4.4. La transició d'una Administració digitalitzada cap a una Administració electrònica	573
5. Conclusiones.....	574

COMUNICACIONS

Reflexiones sobre la responsabilidad civil por brechas de seguridad de datos personales: el caso del Hospital Clínic	583
FELIPE OYARZÚN VARGAS	
1. Introducción	585
2. Sobre el orden jurisdiccional competente y la legislación aplicable	587
3. Algunos aspectos sobre la responsabilidad civil por los daños derivados de una brecha de seguridad	592
3.1. El criterio de imputación en el RGPD	593
3.2. El principio de seguridad en el RGPD y las brechas de seguridad.....	598
3.3. ¿Qué daños se pueden producir por la brecha de seguridad?	601
4. Conclusiones.....	608

**La sucesión internacional y las criptomonedas. Reflexiones
en torno al Reglamento 650/2012..... 611**

SILVANA CANALES GUTIÉRREZ

1. Introducción 613
2. Las criptomonedas como bienes digitales sujetos al derecho a la propiedad 616
3. Su régimen jurídico en el CC y en el CCCat.....622
4. La criptomoneda como elemento internacional en la sucesión.....625
5. El ámbito material del Reglamento 650/2012 y las criptomonedas.....629
6. Algunos problemas de ley aplicable en la sucesión *mortis causa* y las criptomonedas.....633
7. Conclusiones637

**Contractació per mitjà de plataformes electròniques
i el règim català dels «[I]ntermediaris» (art. 231-1 a 231-5
Codi de consum de Catalunya).....639**

LÍDIA ARNAU RAVENTÓS

1. Introducció. La presència d'*intermediaris* al dret català.....641
2. Intermediari v. funció/servei d'*intermediació* al Codi de consum de Catalunya..... 642
 - 2.1. L'«[e]mpresari» (art. 211-2, lletra *d* CcoCat) v. la «relació de consum» (art. 211-2, lletra *m* CcoCat)..... 643
 - 2.2. Intermediari v. intermediació 646
 - 2.3. Les regles de responsabilitat.....657
3. Dret català i dret europeu en matèria de responsabilitat de les plataformes intermediàries per raó del contracte intermediat..... 659

**Las consecuencias del cambio climático en el disfrute y
protección de los derechos humanos fundamentales.
La posición del Tribunal de Estrasburgo..... 663**

VITULIA IVONE

1. Premisa 665
2. El camino del TEDH.....667
3. Los casos del 2024.....675
4. La situación italiana679
5. (Algunas) conclusiones 684

El nou dret europeu a la reparació: propostes per a Catalunya

Rosa M. Garcia Teruel

Professora lectora de dret civil. Membre de l'institut de recerca Transjus.
Universitat de Barcelona

Sumari

- 1. Introducció**
- 2. Finalitat i estructura de la Directiva de reparació de béns**
- 3. Consideracions preliminars sobre el contracte de prestació de serveis de reparació a la Directiva de reparació de béns**
- 4. El formulari europeu d'informació sobre la reparació**
- 5. La plataforma europea en línia sobre reparacions**
- 6. L'obligació de reparar**
- 7. Canvis en la Directiva 2019/771, de compravenda de béns**
- 8. Reflexions finals sobre la Directiva de reparació de béns i la seva transposició a Catalunya**

Bibliografia

1. Introducció¹

1.1. El dret civil davant els reptes de la sostenibilitat

El dret civil, com a regulador de les relacions privades, pot jugar un paper clau en la promoció del consum responsable en el context actual de crisi climàtica. La sostenibilitat ambiental s'ha consolidat com una prioritat política a la Unió Europea, i algunes institucions civils clàssiques estan contribuint a aquest objectiu. És el cas, per exemple, de la regulació de les immissions i de l'acció negatòria (arts. 546-13 i 544-4 del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya,² CCCat) o de la responsabilitat mediambiental amb el principi «qui contamina paga» (Directiva 2004/35/CE, transposada per la Llei 26/2007).³

Amb tot, la incorporació explícita de criteris de sostenibilitat en la regulació civil ha estat progressiva i parcial. Quan es va aprovar la Directiva 1999/44/CE, sobre determinats aspectes de la venda i les garanties dels béns de consum,⁴ la sostenibilitat no era tinguda en compte. El mateix pot dir-se de la Directiva (UE) 2019/771, relativa a

¹ El tema tractat en aquest treball va ser examinat amb anterioritat en el marc del Seminari de dret civil de la Universitat de Barcelona, dirigit pel Dr. Ferran Badosa, on es van debatre algunes de les idees i qüestions que aquí es desenvolupen. Agraïxo a tots els seus membres les aportacions i, en especial, a la Dra. Esther ARROYO AMAYUELAS (U. de Barcelona) per les observacions a una versió preliminar d'aquesta contribució. Qualsevol error que pugui contenir aquest text és només responsabilitat meva.

² Llei 5/2006, de 10 de maig, del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals. DOGC núm. 4640, 24.5.2006.

³ Sobre la influència del dret civil en la sostenibilitat, veure: POZZO, B. «Private Law and Environmental Sustainability», SANTOS, M. NICOLUSSI, A. WENDEHORST, C. SALVADOR, P. CLÉMENT, M. i ZOLL, F. (eds.). *Routledge Handbook of Private Law and Sustainability*. Nova York, Routledge, 2024, 3-27.

⁴ Directiva 1999/44/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 25 de maig de 1999, sobre determinats aspectes de la venda i les garanties dels béns de consum. DOCE núm. 171, 7.7.1999.

la compravenda de béns (d'ara endavant, DCV).⁵ Tanmateix, aquesta darrera ja es va promulgar en un context diferent, marcat per la publicació del Pacte Verd Europeu,⁶ que impulsava la producció i el consum de productes reutilitzables, duradors i reparables, així com la necessitat de combatre l'obsolescència programada, especialment en l'àmbit de l'electrònica.

En aquest marc, la DCV comença a integrar, encara que tímidament, consideracions ambientals. Com és sabut, aquesta directiva consolida el sistema de responsabilitat del venedor en la compravenda de consum per la manca de conformitat que existeixi en el moment de l'entrega del bé i es manifesti en el termini de dos anys (art. 10 DCV). L'atès 48 indica que oferir al consumidor la possibilitat de triar entre la reparació o la substitució en aquests casos pot afavorir el consum sostenible i allargar la vida útil dels productes. Aquesta mesura és certament insuficient, tot i que la introducció del requisit objectiu de la durabilitat dels béns (art. 7.1.d DCV), referida a la capacitat dels béns de mantenir les seves funcions al llarg del temps, pot contribuir a evitar pràctiques com l'obsolescència programada,⁷ que comporta la pèrdua de la funcionalitat dels productes després d'un nombre determinat d'usos.

Ara bé, la sostenibilitat va més enllà de la regulació de la durabilitat dels béns. Requereix fer-nos a tots corresponsables d'aquest objectiu,⁸ sobretot si es té present que, en molts casos, és el mateix consumidor qui es desprèn dels béns abans que perdin la seva utilitat, i que alguns

⁵ Directiva (UE) 2019/771 del Parlament Europeu i del Consell, de 20 de maig de 2019, relativa a determinats aspectes dels contractes de compravenda de béns. DOUE núm. 136, 22.5.2019.

⁶ Comissió Europea. *Comunicación de la Comisión al Parlamento Europeo, al Consejo Europeo, al Consejo, al Comité Económico y Social Europeo y al Comité de las Regiones. El Pacto Verde Europeo*. Brussel·les, 11.12.2019, 9.

⁷ Miguel OLIVEIRA, M. Morais CARVALHO, J. «The (Un)Sustainability of the Sale of Goods», a SANTOS, M. et al. (eds.). cit., 123-139.

⁸ МАК, V. «A Primavera for European consumer law: re-birth of the consumer image in the light of digitalisation and sustainability», *Journal of European Consumer and Market Law*, iss. 11, núm. 3, 2022, 77-80.

drets dels consumidors, com el de desistiment, poden generar tensions amb els objectius ambientals.⁹

1.2. El «right to repair»

En paral·lel a aquest debat normatiu, començava a consolidar-se en la consciència col·lectiva la necessitat de reparar els béns en lloc de fomentar un consum desmesurat a través d'iniciatives que promouien l'aprenentatge i la pràctica col·laborativa de la reparació de béns (v. gr. iniciativa Fixit, *repair cafés*, etc.).¹⁰ Aquesta evolució també va tenir ressò en la doctrina¹¹ i les institucions europees,¹² que ja assumien que es requerien mesures addicionals perquè els consumidors optessin per la reparació i poder assolir el denominat «dret a reparar» (*right to repair*), referit a la capacitat dels consumidors de tornar a fer

⁹ SANTOS SILVA, M. i Garcia-Micó, T. G. «Cooling-Off Hot Deals: A Plea for Green Sludge in Distance Sales Contracts», a SANTOS, M. et al. (eds.). cit., 366-396.

¹⁰ Fixit promou la reparació de béns amb la publicació de manuals i vídeos explicatius amb la finalitat que els consumidors puguin dur a terme, ells mateixos, la reparació dels seus béns. Els *repair cafés* són tallers de reparació comunitaris on persones voluntàries ajuden el públic a reparar objectes i, així, a prolongar-ne la vida útil. CHARTER, M. i Keiller, S. «Repair cafés. Circular and social innovation», a CHARTER, M. (ed.). *Designing for the Circular Economy*. Routledge, 2018.

¹¹ Vid. TERRY, E. «A Right to Repair? Towards Sustainable Remedies in Consumer Law», *European Review of Private Law*, núm. 4, 2019, 851-874. MAK, V. LUIJINOVIC, E. «Towards a Circular Economy in EU Consumer Markets - Legal Possibilities and Legal Challenges and the Dutch Example», *EuCML*, 1, 2019, 4-13.

¹² El 2020, el Parlament europeu va instar a la Comissió a preveure mesures com l'extensió de la responsabilitat del venedor atesa la vida útil dels productes (Parlament europeu. *Resolució del Parlamento Europeu, de 25 de novembre de 2020, sobre el tema «Hacia un mercado único más sostenible para las empresas y los consumidores»*. 2020). Veure adicionalment l'estudi de KEIRSBILCK, B. et al. *Sustainable Consumption and Consumer Protection Legislation, In-Depth Analysis for the Committee on Internal Market and Consumer Protection (IMCO), Policy Department for Economic, Scientific and Quality of Life Policies*. Luxemburg, Parlament Europeu, 2020, on es proposava l'adaptació del període de responsabilitat del venedor amb la vida útil dels béns o prioritzar la mesura correctora de la reparació.

funcionals els productes sense trobar impediments econòmics, legals o materials.¹³

En l'àmbit comparat, diversos sistemes jurídics van anticipar-se en aquest camí. A Massachusetts, Estats Units, des del 2012 es requeria que els fabricants automobilístics compartissin informació sobre el diagnòstic d'avaries i de reparació d'aquests béns.¹⁴ També la *Digital Fair Repair Act* de Nova York¹⁵ que, entre altres mesures, prohibeix la inclusió de clàusules contractuals que deneguin la reparació al consumidor si prèviament ja s'ha reparat per un reparador independent. A Europa, França va ser pionera el 2014 en aquesta matèria. La *loi Hamon*¹⁶ va modificar l'art. L 111-3 del *code de la consommation*, tot obligant els fabricants i importadors a informar els venedors professionals sobre el període de disponibilitat de peces de recanvi. Complementàriament, el 2021 va entrar en vigor l'índex de reparabilitat,¹⁷ que té com a objectiu informar els consumidors sobre la facilitat de reparació dels productes elèctrics i electrònics en aquest país.

Conscient d'això, des del 2022¹⁸ el legislador europeu ha intensificat els seus esforços en crear un entramat legislatiu en l'àmbit del dret del consum i en el disseny i fabricació de béns per a afavorir-ne la seva «reparabilitat», entesa com la qualitat d'un bé o producte de poder recuperar les condicions perquè sigui apte per a la finalitat prevista. A la reparabilitat es refereix el Reglament (UE) 2024/1781, de disseny

¹³ DALHAMMAR, C. et al. «What is the Right to Repair (R2r) and How can it be Realised through Legal Interventions?», GRUNDMANN, S. i ATAMER, Y. (eds.), *European Sales Law*. Cambridge, Intersentia, 2023, 165-196.

¹⁴ Massachusetts, Estats Units. *Right to repair Act*, 2012.

¹⁵ 2023, NY A 1285.

¹⁶ França. *Loi n° 2014-344 du 17 mars 2014 relative à la consommation* (JORF núm. 65, 18.3.2014).

¹⁷ A partir del 2025, serà progressivament substituït per l'índex de durabilitat, que inclou també aspectes com la fiabilitat i la robustesa. França. *Arrêté du 5 avril 2024 relatif aux modalités d'affichage, à la signalétique et aux paramètres généraux de calcul de l'indice de durabilité des équipements électriques et électroniques* (JORF núm. 82, 7.4.2024).

¹⁸ Unió Europea. *Conference on the Future of Europe. Report of the final outcome*. Luxemburg: Publication Office of the European Union. Maig 2022.

ecològic aplicable als productes sostenibles,¹⁹ que preveu la inclusió de puntuacions de reparabilitat o durabilitat (art. 7); la Directiva (UE) 2024/825, d'empoderament dels consumidors en la transició ecològica,²⁰ que incorpora l'obligació d'informar sobre la reparabilitat; i la Directiva (UE) 2024/825 (Directiva *greenwashing*),²¹ que combat certes pràctiques comercials relacionades amb la informació mediambiental.

Finalment, i després de diversos debats a la proposta legislativa,²² la Directiva (UE) 2024/1799, de promoció de la reparació de béns²³ (d'ara endavant, DRB), regula un nou marc normatiu per a la prestació de serveis de reparació i modifica el règim de responsabilitat del venedor de la DCV. L'objectiu d'aquest treball és, precisament, analitzar com el dret civil pot contribuir a la reparabilitat dels béns a través de les mesures de la DRB, i proposar criteris per a la seva transposició al dret català.

¹⁹ Reglament (UE) 2024/1781 del Parlament Europeu i del Consell, de 13 de juny de 2024, pel qual s'estableix un marc per a l'establiment de requisits de disseny ecològic aplicables als productes sostenibles. DOUE núm. 1781, 28.6.2014.

²⁰ DOUE núm. 825, de 6.3.2024.

²¹ Directiva (UE) 2024/825 del Parlament Europeu i del Consell, de 28 de febrer de 2024, per la qual es modifiquen les Directives 2005/29/CE i 2011/83/UE pel que fa a l'empoderament dels consumidors per a la transició ecològica mitjançant una millor protecció contra les pràctiques deslleials i mitjançant una millor informació. DOUE 825, 6.3.2024.

²² Veure la Proposta de Directiva del Parlament Europeu i del Consell per la qual s'estableixen normes comunes per promoure la reparació de béns i es modifiquen el Reglament (UE) 2017/2394 i les Directives (UE) 2019/771 i (UE) 2020/1828. Brusel·les, 22.3.2023; i Parlament Europeu. Normes comunes per promoure la reparació de béns – Esmenes adoptades pel Parlament Europeu el 21 de novembre de 2023 sobre la proposta de directiva del Parlament Europeu i del Consell sobre normes comunes per a promoure la reparació de béns i modificar el Reglament (UE) 2017/2394, les Directives (UE) 2019/771 i (UE) 2020/1828. DOUE 24.7.2024.

²³ Directiva (UE) 2024/1799 del Parlament Europeu i del Consell, de 13 de juny de 2024, per la qual s'estableixen normes comunes per promoure la reparació de béns i es modifiquen el Reglament (UE) 2017/2394 i les Directives (UE) 2019/771 i (UE) 2020/1828. DOUE núm. 1799, 10.7.2024.

2. Finalitat i estructura de la Directiva de reparació de béns

La finalitat de la DRB és contribuir al mercat interior. Tot i això, també persegueix objectius addicionals, com la protecció dels consumidors i del medi ambient, la promoció de l'economia circular i l'impuls de la transició ecològica (art. 1.1).

A més a més, segons l'art. 1.2 DRB, «la present Directiva s'aplicarà a la reparació dels béns adquirits pels consumidors en cas que es produeixi o es manifesti un defecte en els béns al marge de la responsabilitat del venedor d'acord amb l'article 10 de la Directiva (UE) 2019/771». Ara bé, encara que pugui semblar el contrari, la DRB no omet modificar el règim de la DCV, sinó que estructura les seves mesures, que han de ser plenament harmonitzades, en dos grans eixos (atès 46).

En el primer eix, s'inclou una regulació parcial del contracte de prestació de serveis de reparació amb consumidors, i inclús a vegades imposa aquesta relació jurídica al fabricant (art. 5, veure *infra*), la qual cosa fa continuar la tendència de legislar fragmentàriament aquest tipus contractual sense donar-li un règim jurídic uniforme.²⁴ Inclou també aquest primer eix una nova forma de proporcionar la informació precontractual en la prestació de serveis de reparació (art. 4) i la creació d'una plataforma europea per a posar en contacte els potencials prestadors del servei i els consumidors (art. 7). La DRB, però, no afecta la llibertat dels estats membres de regular els contractes de prestació de serveis de reparació, ni els aspectes del dret general de contractes (atès 6 DRB).

El segon eix és el referent a la modificació de la DCV per a fer més sostenible el sistema de remeis davant la manca de conformitat en la compravenda de consum (art. 16 DRB). I, dins de la DCV, també s'han previst algunes disposicions per a promoure els denominats «béns

²⁴ En algunes ocasions, inclús s'equipara a qualsevol contracte diferent del contracte de compravenda (v. gr. art. 2.6 de la Directiva 2011/83/UE (modificada per la Directiva 2019/2161). MÖSLEI, F. «Service Contracts», BASEDOW, J. HOPT, K. J. ZIMMERMANN, R. i STIER, A. *The Max Plack Encyclopedia of European Private Law*. Vol. I. Oxford, Oxford University Press, 2012, 1548-1551.

reacondicionats», que són aquells sotmesos a determinades accions, com la neteja o reparacions, per a restablir-ne l'ús que s'espera quan surten al mercat. Tot i això, com veurem més endavant (vid. *infra*, ap. 7.4), el seu règim jurídic és encara avui bastant limitat.

L'article 1.2 DRB, quan es refereix a la reparació de béns «adquirits per consumidors», sembla circumscriure l'àmbit d'aplicació d'aquesta regulació fragmentària als negocis onerosos amb consumidors (relacions *business to consumer*, B2C). Tècnicament, la paraula «adquisició» també podria indicar una adquisició gratuïta. No obstant això, si fos el cas, no ens trobaríem davant la figura del «consumidor», que es limita a la seva actuació en el marc de determinats contractes onerosos (art. 2.1 Directiva 2011/83/UE). Que la DRB se centri només en relacions B2C ha estat criticat, atès que les relacions *business to business* (B2B) són de les que més emissions d'efecte hivernacle poden causar.²⁵

Això no ens ha de fer pensar, però, que les mesures de la DRB es destinen exclusivament a relacions jurídiques preexistents entre empresari-consumidor, ja que també es preveuen determinades obligacions per a fabricants (juntament amb el seu representant a la Unió), importadors o distribuïdors,²⁶ que són independents d'un contracte conclòs amb el consumidor, com l'obligació de proporcionar peces de recanvi a serveis externs de reparació (vegeu *infra*, ap. 6).

²⁵ AUGENHOFER, S., ATAMER, Y. i POLUDNIAK Gierz, K. *European Commission's Proposal for a Directive on Common Rules Promoting the Repair of Goods (COM(2023) 155 final) - Feedback of the European Law Institute*, 2023,10.

²⁶ Veure art. 2 DRB respecte a les definicions de consumidor i venedor (remissió a la DCV) i de fabricant, representant autoritzat, importador i distribuïdor (remissió al Reglament 2024/1781, de disseny ecològic).

3. Consideracions preliminars sobre el contracte de prestació de serveis de reparació a la Directiva de reparació de béns

3.1. Notes característiques i parts contractuals

La DRB, en la seva finalitat de contribuir al mercat interior, parteix de la premissa que cal harmonitzar el contracte de prestació de serveis de reparació amb el consumidor per tal d'evitar la fragmentació jurídica que perjudica les reparacions transfrontereres (atès 2). Ara bé, l'harmonització de la Directiva es limita a la definició dels subjectes, i a preveure un format estandarditzat per a la provisió d'informació precontractual.

Tot i el llistat de definicions previst a l'art. 2, la DRB no proporciona un concepte per al contracte de prestació de serveis de reparació (ni, com veurem, altres de rellevants com el de «reparabilitat»). Es pot deduir, però, que aquest contracte és celebrat tant a títol oneros com gratuït (*v. gr.* quan la prestació de serveis s'imposa seguint l'art. 5.2 DRB). També que es conclou entre un consumidor i el denominat «reparador», que és qui efectua el servei de reparació i que es defineix com «la persona física o jurídica que, en relació amb la seva activitat comercial, negoci, ofici o professió, presta un servei de reparació, inclosos els fabricants i venedors que prestin serveis de reparació i els prestadors de serveis de reparació, tant si són independents com si estan associats a aquests fabricants o venedors» (art. 2.2 DRB).

La definició de la Directiva, tot i incórrer en una reiteració excessiva de la locució terminològica «servei de reparació», sí que deixa clar que el reparador se situa en l'àmbit del *professional* o *comerciant* de la relació de consum (*v. gr.* art. 2.2 Directiva 2011/83/UE²⁷), la qual cosa exclou la consideració de reparador d'aquells usuaris de «cafès de reparació» comunitaris que es reuneixen per reparar els seus

²⁷ Directiva 2011/83/UE del Parlament Europeu i del Consell, de 25 d'octubre de 2011, sobre els drets dels consumidors. DOUE núm. 304, 22.11.2011.

productes²⁸ i, per tant, efectuen la reparació al marge d'una activitat professional.

Aquesta part contractual pot, de vegades, coincidir amb altres subjectes previstos a la DRB. A títol d'exemple, un fabricant pot arribar a efectuar la reparació (v. gr. art. 5 DRB), supòsit en què també adquireix la consideració de reparador.

3.2. La reparació de béns com a objecte de la prestació de serveis

L'objecte de la prestació del servei és la reparació d'un bé. Quant al terme «reparació», la DRB es remet al Reglament 2024/1781, de disseny ecològic, que el delimita com «una o diverses accions realitzades per retornar un producte defectuós o un residu a una condició en què serveixi per a la seva finalitat prevista» (art. 2.20).

Per tant, el concepte de «reparació» no s'equipara a la mesura correctora de la manca de conformitat de la compravenda de consum (arts. 13 i 14 DCV), ²⁹sinó que fa referència a aquelles activitats necessàries per a fer que un bé torni a ser útil per a la seva finalitat. S'aproxima al que es troba en diverses disposicions del nostre ordenament (v. gr. arts. 21 Llei d'arrendaments urbans³⁰; 553-44, 561-12 CCCat i 569-4 CCCat), sense distingir, en aquest cas, entre reparacions ordinàries i extraordinàries —segons derivin de l'ús habitual del bé o tinguin un caràcter excepcional— com si es fa a títol d'exemple a l'art. 561-12 CCCat.

La reparació es diferencia també del manteniment (art. 2.19 Reglament 2024/1781) en el fet que la primera entra en joc quan

²⁸ Una pràctica popular en altres països però d'escassa transcendència al nostre país, almenys de moment. Segons [repaircafe.org](https://www.repaircafe.org), a Espanya hi ha només un cafè de reparació situat a Madrid. Ara bé, l'Ajuntament de Barcelona indica que n'existeix un també en aquesta ciutat. Veure: <https://www.bcnostenible.cat/web/punt/repair-cafe-barcelona-1>

²⁹ Sobre els diferents significats de reparació, vegeu Loos, M. «Repairing Consumer Sales Law», *European Review of Private Law*, núm. 6, 2024, 945-978.

³⁰ Llei 19/1994, d'arrendaments urbans. BOE núm. 282, 25.11.1994.

el bé està deteriorat, mentre que el manteniment busca prevenir aquest deteriorament. En definitiva, perquè una prestació de serveis tingui com a objecte una reparació, cal que tingui com a finalitat el restabliment de la funcionalitat del bé, és a dir, que persegueixi recuperar-ne l'ús que li és propi. Més endavant veurem com eventualment aquesta distinció pot afectar el contingut de l'obligació de reparar (vegeu ap. 6).

D'altra banda, la prestació de serveis de reparació recau sobre els «béns», que són els mobles tangibles, inclús els que incorporin continguts digitals o estiguin interconnectats a ells (art. 2.5 de la DCV). Se n'exclouen, per tant, l'aigua, el gas i l'electricitat, atès que no poden ser considerats béns reparables. Aquesta delimitació implica, així mateix, l'exclusió de les intervencions destinades a recuperar la funcionalitat de béns immobles, que queden fora de l'àmbit del contracte de serveis de reparació de la DRB.

4. El formulari europeu d'informació sobre la reparació

4.1. Els deures d'informació precontractual del reparador

En el contracte de prestació de serveis de reparació, el reparador queda subjecte a les obligacions d'informació pròpies del dret de consum. Aquestes obligacions d'informació es troben disperses en les directives 2011/83/UE, sobre els drets dels consumidors, 2006/123/CE, relativa als serveis en el mercat interior³¹, i 2000/31/CE, del comerç electrònic³², i comporten que l'empresari o professional hagi d'informar el consumidor,

³¹ Directiva 2006/123/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 12 de desembre de 2006, relativa als serveis en el mercat interior. DOUE 27.12.2006.

³² Directiva 2000/31/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 8 de juny de 2000, relativa a determinats aspectes jurídics dels serveis de la societat de la informació, en particular el comerç electrònic en el mercat interior. DOUE 17.7.2000.

entre d'altres, sobre les característiques essencials del servei, el preu total o, si no és possible, la seva base de càlcul, les condicions d'execució i durada del contracte, així com sobre l'existència del dret de desistiment i els seus efectes. Cal destacar que el dret d'informació és considerat un dels puntals de la protecció del consumidor, amb la finalitat de permetre que aquest prengui decisions informades sobre el contingut del contracte.³³

Per a cobrir determinats deures d'informació del contracte de prestació de serveis de reparació i facilitar la lliure elecció del reparador per part del consumidor, la DRB crea el formulari europeu d'informació sobre la reparació (*European Repair Information Form*, d'ara endavant, ERIF; art. 4 DRB, annex I). L'ERIF es basa en l'experiència en altres sectors per a facilitar l'aportació d'informació precontractual al consumidor, com en l'àmbit dels contractes de crèdit al consum (art. 10 i annex I Directiva 2023/2225³⁴) o en el dels contractes de crèdit immobiliari (Fitxa Europea d'Informació Normalitzada —FEIN—, art. 14 Directiva 2014/17/UE³⁵). De fet, l'ERIF també es proporciona en suport durador, en un termini raonable i de forma gratuïta (art. 4.1 i 2 DRB), excepte que calgui fer un diagnòstic del tipus de desperfecte. Si és el cas, el reparador podrà sol·licitar una contraprestació per aquest servei.

Suposa una novetat que un formulari estandarditzat estigui regulat en una Directiva diferent de la qual es preveuen els deures d'informació, però aquest fet pot estar justificat perquè l'ERIF es limita a les prestacions de serveis que tinguin per objecte, només, la reparació de béns. Això fonamentaria, també, que la DRB no reguli les conseqüències per la

³³ SCHULZE, R. ZOLL, F. *European Contract Law*. Baden Baden, C.H. Beck, Hart, Nomos, 2016, 154-156.

³⁴ Directiva (UE) 2023/2225 del Parlament Europeu i del Consell, de 18 d'octubre de 2023, relativa als contractes de crèdit al consum. DOUE 30.10.2023.

³⁵ Directiva 2014/17/UE del Parlament Europeu i del Consell, de 4 de febrer de 2014, sobre els contractes de crèdit subscrits amb els consumidors per a béns immobles d'ús residencial. DOUE núm. 60, 28.2.2014.

manca de subministrament d'informació, que s'hauran d'anar a buscar a les directives que estableixin aquests deures.³⁶

4.2. Contingut del formulari

A l'ERIF, en essència, s'ha d'informar sobre les característiques principals del servei de reparació, sobre la identitat del reparador i les dades de contacte, sobre el preu (o la forma de calcular-lo) i sobre les modalitats i termini per a la prestació del servei de reparació (art. 4 DRB, annex I). Les condicions de reparació s'especificaran de manera clara i comprensible (art. 4.4 DRB).³⁷

Si se segueix la posició del TJUE,³⁸ per a determinar si la clàusula és clara i comprensible s'ha de valorar si un consumidor mitjà, normalment informat i raonablement atent i perspicaç està en condicions de comprendre-la. Sí que és cert, però, que la majoria d'elements del formulari seran de fàcil comprensió, com la part I (identitat i dades de contacte), i els elements relatius al bé que s'ha de reparar, naturalesa del defecte, lloc d'entrega o disponibilitat de béns de substitució temporal. No obstant això, si no es pot calcular el preu de la reparació, s'haurà d'informar sobre el mètode de càlcul d'aquest

³⁶ Com indiquen SCHULZE i ZOLL, la Directiva 2011/83/UE no va preveure de forma consistent un sistema de sancions per als casos de contravenir la provisió d'informació precontractual. Només deixa clar que, en cas d'incompliment, s'ampliarà el termini de desistiment a dotze mesos (art. 10). Contrasta amb l'art. 29 de la Proposta de reglament relatiu a una normativa comuna de compravenda europea 2011 i, especialment, amb l'art. 2:207 dels principis *acquis*, que preveia la possible indemnització dels danys, l'extensió del desistiment i, a més, l'adaptació del contracte segons al que l'altra part podia raonablement esperar. SCHULZE, R. ZOLL, F. cit., 154-156. En el marc del TRLGDCU, l'art. 65 recorre a la «integració» de la bona fe si hi ha una omisió d'informació precontractual rellevant, i es poden arribar a desplegar diversos mecanismes específics (v. gr. inexistència d'allò no informat, interpretació favorable al consumidor, etc.).

³⁷ L'atès 10 afegeix que també s'han de complir els requisits d'accessibilitat de la Directiva UE 2019/882 (v. gr. informació accessible per a persones amb discapacitat).

³⁸ V.gr. STJUE (Gran Sala) de 3.3.2020, Gómez del Moral Guasch, C-125/18.

(art. 4.4.e DRB), el que pot resultar de més difícil comprensió per a un consumidor mitjà.

L'ERIF no conté informació sobre els drets del consumidor, com sí que succeeix en l'àmbit del crèdit al consum o del crèdit immobiliari (v. gr. ap. 11 de la FEIN). El fet que l'ERIF inclogui informació limitada sobre les característiques bàsiques del contracte pot ser inclús adequat si es té en consideració que el processament d'informació per part dels consumidors és limitat i que poden tenir dificultats a distingir-ne la rellevància, la qual cosa ha portat crítiques sobre la provisió d'informació en àmbits de contractació més complexos.³⁹

Ara bé, segons la Directiva 2011/83/UE, en alguns casos pot ser necessari informar d'altres qüestions més específiques que no apareixen a l'ERIF. És per això que amb l'entrega del formulari no es consideraria que s'ha complert el deure d'informació precontractual relatiu als procediments de pagament (arts. 5.1.d i 6.1.g Directiva 2011/83/UE). A més, si la reparació se sol·licita a distància —fet que intenta promoure la DRB amb la creació de la plataforma de reparacions (vegeu ap. 5) —, tampoc es consideraria que s'ha proporcionat informació relativa a les circumstàncies en les quals no procedirà un dret de desistiment (art. 6.1.k i 16 Directiva 2011/83/UE), la qual cosa pot generar als reparadors la percepció errònia que, en lliurar l'ERIF, compleixen totes les obligacions d'informació, quan en realitat no és així.

4.3. El formulari no és obligatori, però sí vinculant

L'entrega de l'ERIF no és obligatòria (art. 4.1 DRB), sinó una forma més de complir amb l'obligació de proporcionar informació precontractual, sempre que el formulari sigui complet i exacte, i que, com s'ha comentat *supra*, la informació consti de forma clara i comprensible.

Tot i la manca d'obligatorietat, si el reparador decideix proporcionar la informació precontractual amb l'ERIF, no podrà modificar les

³⁹ HEIDERHOFF, B. «Information Obligations (Consumer Contracts)», BASEDOW, J. cit., 869-872.

condicions de reparació que s'hi indiquin durant un període d'almenys trenta dies naturals des de l'entrega al consumidor (art. 4.5 DRB), la qual cosa fa que s'assimili a una oferta vinculant. Si el consumidor accepta les condicions dins del període de validesa, el reparador estarà obligat a prestar el servei de reparació segons les condicions establertes en el formulari (art. 4.5 DRB), ja que aquesta informació esdevindria part del contracte de prestació de serveis de reparació.

5. La plataforma europea en línia sobre reparacions

5.1. Característiques generals

La proposta de DRB preveia la creació d'una plataforma en línia sobre reparacions de caràcter estrictament nacional per a facilitar la localització de prestadors de serveis de reparació (art. 7 proposta DRB). Finalment, però, s'ha imposat l'opció de regular una plataforma amb interfície comuna europea, que permeti la cerca de reparadors localitzats en diversos països gràcies a un sistema cartogràfic (art. 7.6 DRB) i, a més a més, faciliti la provisió d'informació sobre les condicions del servei de reparació als consumidors.

L'article 7 DRB en regula els detalls tècnics. Aquesta plataforma centralitzarà la cerca de reparadors, però es compondrà de seccions nacionals en línia que estaran interconnectades mitjançant una interfície comuna gestionada per la Comissió Europea (art. 7.2 DRB).

A part de la cerca de reparadors, els estats membres poden incloure més informació en les seves plataformes nacionals, i permetre localitzar béns reacondicionats, compradors de béns amb desperfectes per al seu reacondicionament, i iniciatives de reparació participatives, que són projectes comunitaris on els participants poden aprendre a reparar els seus béns. Aquesta darrera categoria inclou els ja mencionats «cafès de reparació» (atesos 28 i 31). Fins ara, no existia

una plataforma centralitzada en l'àmbit europeu per agrupar aquests serveis, i la seva creació es troba pendent.⁴⁰

5.2. La plataforma com a facilitadora de prestacions de serveis de reparació

La plataforma pot servir per a canalitzar la provisió d'informació precontractual. Així, en ella s'haurà d'informar sobre les condicions de reparació, com ara el temps necessari per a completar-la o la disponibilitat de béns de substitució en cas que s'efectuï la reparació, informació que haurà de poder actualitzar-se periòdicament (art. 7.6 DRB). S'hi ha de poder incorporar, també, informació sobre serveis auxiliars oferts pels reparadors, com la retirada, la instal·lació i el transport, així com les condicions d'aquests serveis i les normes de qualitat europees o nacionals aplicables en matèria de reparació.

Així mateix, la plataforma ha de permetre als consumidors sol·licitar l'ERIF als reparadors perquè puguin obtenir una oferta vinculant abans de concloure la prestació del servei (art. 7.6.c DRB). Ara bé, cal tenir en compte que la plataforma no ofereix un servei de comparació de preus, i que, per a efectuar el pressupost adequadament, els prestadors de serveis hauran de comprovar primer l'estat del producte, per la qual cosa l'entrega directa de l'ERIF a distància probablement estarà limitada a les avaries de més fàcil detecció o de *software*.

Tot i les mesures de promoció de la plataforma que en principi han de prendre els estats membres i la Comissió (art. 7.8 DRB), la voluntarietat del registre per als reparadors i altres agents interessats podria ser una limitació en l'assoliment de finalitat de la Directiva. A més, si bé els consumidors tindran accés gratuït a la plataforma (art. 7.5 DRB), no s'especifica si els reparadors i altres actors implicats, com els venedors de béns reacondicionats o els organitzadors d'iniciatives de reparació participatives, també podran utilitzar la plataforma de franc. Aquesta qüestió podria comprometre la motivació dels

⁴⁰ La interfície europea i les seccions nacionals han d'estar desenvolupades abans del 31 de juliol del 2027 (art. 7.2 DRB).

reparadors d'inscriure's a la plataforma, la qual cosa pot afectar la disponibilitat d'ofertes i la competència en el sector.

6. L'obligació de reparar

6.1. Consideracions preliminars

Al marge de la regulació fragmentària del contracte de prestació de serveis de reparació, la DRB imposa l'obligació als fabricants dels béns de reparar-los quan el consumidor ho sol·liciti (art. 5 DRB). Aquesta obligació de reparar és una de les mesures cabdals de la DRB. Prové del debat⁴¹ iniciat en el marc de la DCV de si s'hauria de fer també responsable el fabricant de la manca de conformitat dels béns, atès que, a la pràctica, els venedors, que en són els principals responsables (art. 10 DCV) envien el bé al fabricant perquè el reperi, ja que sol ser qui disposa de mitjans per a fer-ho i de les peces de recanvi

Finalment, l'obligació de reparar ha quedat materialitzada a l'art. 5 DRB, que estableix que «Els estats membres vetllaran perquè, a petició del consumidor, el fabricant reperi els béns per als quals els actes jurídics de la Unió enumerats a l'annex II estableixin requisits de reparabilitat, i en la mesura en què s'estableixin (...) El fabricant podrà subcontractar la reparació per complir la seva obligació de reparació». Afegeix també l'art. 5.1 que el fabricant no estarà obligat a reparar aquests béns quan la reparació sigui impossible. Això és evident, ja que estaríem davant d'una impossibilitat originària de caràcter material, que implicaria que l'obligació no arriba a néixer (art. 1460.1 CC), tot i que l'asimetria informativa entre el fabricant i el consumidor pot fer que el primer al·legui indègudament la impossibilitat per a exonerar-se de l'obligació de reparar.

Es preveu, doncs, que els estats membres regulin un nou tipus de contracte forçós fonamentat en la protecció del medi ambient i

⁴¹ ZOLL, F. et al. cit., 1111. BUJALSKI, M. «On Producers' Obligation to Repair Defective Goods: Direct Producers' Liability vs. Self-Standing Obligation under R2R Directive», *EuCML*, vol. 13, iss. 4, 2024, 174-184.

al marge de la responsabilitat del venedor. Per tant, es constituirà de forma unilateral una nova relació jurídica entre el fabricant i el consumidor, en què el primer restarà obligat a reparar el bé si el consumidor ho sol·licita. Amb tot, i com es veurà a continuació, l'art. 5 genera incerteses que poden posar en dubte l'efectivitat de la mesura.

6.2. Els subjectes obligats i la dificultat pràctica d'identificar la condició de consumidor

El creditor de l'obligació de reparació serà el consumidor, que ha de sol·licitar la reparació. No es preveu que el sol·licitant pugui ser un empresari, tot i que en altres textos normatius com ara el Reglament de disseny ecològic, s'ha optat per consolidar la categoria de «clients» com a subjectes de drets.⁴² A la pràctica, però, un fabricant difícilment podrà verificar la condició de consumidor,⁴³ sobretot si el sol·licitant és una persona física (v. gr. empresaris per compte propi o persona que ha rebut aquell bé arran d'una donació d'un tercer).⁴⁴ En aquests casos, és probable que hagi de presumir que el sol·licitant reuneix aquesta

⁴² V. gr. l'art. 17 del Reglament de disseny ecològic preveu que no s'introduiran al mercat productes que vagin acompanyats d'etiquetes informatives que puguin induir a error als *clients*, que són les persones físiques o jurídiques que adquireixen els productes independentment de la finalitat per la qual l'adquireixen (art. 2, ap. 5 Reglament de disseny ecològic).

⁴³ Recordem en aquest punt que el consumidor, en el dret català i en el marc del TRLGDCU, pot ser també una persona jurídica que actuï al marge d'una activitat professional o empresarial (art. 3.1 TRLGDCU; art. 621-2 CCCat i art. 111-2 Codi de consum de Catalunya).

⁴⁴ FACCIOLI considera que caldrà rastrejar la finalitat per la qual el bé va ser adquirit originàriament per la persona que posteriorment pretén invocar el que disposa la Directiva. FACCIOLI, M. «Economia circolare e sostenibilità ambientale nel diritto dei consumatori: prime note sulla dir. 2024/1799/UE recante norme comuni che promuovono la riparazione dei beni», *Persona e Mercato*, 3/2024, 945-967.

condició, atès que els béns inclosos en l'obligació de reparació són, a grans trets, béns de consum d'ús comú (vegeu *infra*).⁴⁵

A més, la dificultat en saber si el sol·licitant de la reparació és consumidor o no s'incrementa si es té en compte que no és necessari que hi hagi una relació contractual prèvia de consum, com la derivada d'un contracte de compravenda, entre el fabricant i el consumidor, al contrari que succeeix amb la reparació dins del període de responsabilitat (art. 10 DCV; el venedor és responsable de la conformitat del bé).

El subjecte passiu de l'obligació és el «fabricant», segons la definició del Reglament de disseny ecològic. El fabricant és tota persona física o jurídica que fabrica un producte o que se n'encarrega del seu disseny o fabricació i el comercialitza amb el seu nom o marca (art. 2.42). La DRB s'ha apartat de la definició de fabricant de la Directiva (UE) 2024/2853, de productes defectuosos,⁴⁶ que és més àmplia i considera també com a fabricants les persones que desenvolupen, fabriquen o produeixen un producte per al seu propi ús (art. 2.42). Aquesta diferència és raonable, ja que si el fabricant no ha comercialitzat el producte, un consumidor no n'ha de poder sol·licitar la reparació. Addicionalment, en els casos que el fabricant del bé estigui establert fora de la UE, serà el representant a la Unió qui hagi de complir l'obligació de reparar, la qual cosa mostra el caràcter extraterritorial de la Directiva.

Si no s'ha designat un representant, ho serà l'importador i, quan no hi hagi importador, ho serà el distribuïdor, sens perjudici que tots ells puguin subcontractar la reparació a un tercer (art. 5.3 DRB). Segons l'atès 17, la subcontractació pot ser adient quan l'obligat a reparar no té els recursos materials per a dur-la a terme, o bé per a afavorir que es repari per un professional més pròxim al consumidor, tot evitant

⁴⁵ Sobre la classificació dels béns d'ús comú, veure art. 9 TRLGDCU i annex I i II Reial Decret 1507/2000, d'1 de setembre.

⁴⁶ Directiva (UE) 2024/2853 del Parlament Europeu i del Consell, de 23 d'octubre de 2024, sobre la responsabilitat pels danys causats per productes defectuosos. DOUE núm. 2853, 18.11.2024.

desplaçaments innecessaris. La subcontractació, però, no els exonerarà de responsabilitat, fet que s'infereix del nostre dret d'obligacions.⁴⁷

6.3. Què cal reparar? Els béns sotmesos a requisits de reparabilitat

Tot i que segons l'article 2.9 del DRB la prestació de serveis de reparació pot referir-se a qualsevol bé moble, l'article 1.3 del mateix Reglament restringeix l'àmbit d'aplicació de l'obligació de reparar als béns per als quals el dret de la Unió estableixi requisits específics de reparabilitat. L'annex II inclou un llistat⁴⁸, que pot ser ampliat en un futur, de diverses normes jurídiques europees que regulen uns mínims de reparabilitat d'algunes categories de béns.

Els béns sobre els quals recauen requisits de reparabilitat, segons se'n deriva de les normes citades a l'annex II, són les rentadores i rentadores-assecadores domèstiques, rentavaixelles domèstics, aparells de refrigeració, pantalles electròniques, equips de soldadura, aspiradors, servidors i productes d'emmagatzematge de dades, telèfons mòbils sense fils i *tablets*, assecadores de tambor i els béns de transport lleuger que incorporin bateries. Aquestes normes tenen en comú que obliguen els fabricants a garantir la disponibilitat de peces essencials durant almenys set anys, a proveir accés a la informació sobre la reparació i manteniment dels béns (*v. gr.* manuals tècnics), instruccions de muntatge, o a dissenyar-los de manera que puguin ser desmuntats amb eines habituals sense danyar el bé.

Aquest llistat abasta alguns dels béns dels quals usualment disposen els consumidors, però n'hi ha molts que en resten

⁴⁷ CARRASCO PERERA, Á. «Artículo 1101», a ALBALADEJO, M. (dir.). *Comentarios al Código civil y compilaciones forales*. Tom XV, Vol. 1r, EDERSA, 1989, 397.

⁴⁸ En concret, els Reglaments (UE) 2019/2023, 2019/2022, 2019/2019, 2019/2021, 2019/1784, 666/2013, 2019/424, 2023/1670, 2023/2533 i 2023/1542, tots ells referits a requisits de reparabilitat de diversos béns.

exclosos,⁴⁹ com els ordinadors, microones, cafeteres, planxes, altaveus, auriculars, rellotges intel·ligents, càmeres, comandaments, ventiladors, robots de cuina, vehicles, etc. En definitiva, i tot i que es preveu que pugui anar augmentat el llistat de béns sotmesos a requisits de reparabilitat (art. 5.9 DRB), ara per ara l'obligació de reparació, en ser tan limitada, podria no contribuir significativament a la sostenibilitat.

6.4. Condicions aplicables a la reparació: el recurs qüestionable a la raonabilitat del preu i del temps

La reparació ha de ser o bé gratuïta o bé a un preu raonable —segons ho esculli el fabricant—, i s'ha d'efectuar en un termini raonable des que aquest disposi físicament del bé, l'hagi rebut o el consumidor li hagi donat accés (art. 5.2 DRB). L'expressió «hagi donat accés» indica que també es pot sol·licitar la reparació, a títol d'exemple, a domicili, cas en què hauria de ser legítim, tot i que no ho diu la Directiva, afegir les despeses de desplaçament.

El legislador ha sigut optimista en preveure que la reparació podrà ser gratuïta (si ho fos, segurament seria a càrrec d'incrementar el preu de venda dels béns) i podria, de fet, evitar que els consumidors tinguessin cura d'aquests.⁵⁰ Probablement, aquest cas es doni només quan el fabricant hagi ofert una garantia comercial (art. 17 DCV).

Per altra banda, el recurs a la raonabilitat del preu i del temps es fa per a evitar que els fabricants puguin eludir la seva obligació de reparar imposant gravàmens excessius als consumidors.⁵¹ No preveu la directiva, però, conseqüències a la fixació d'un preu no raonable (ens

⁴⁹ A més a més, les respectives normes de dret europeu que regulen els requisits de reparabilitat exclouen determinats béns, com en el cas del Reglament 2019/424, de requisits de disseny ecològic dels productes d'emmagatzematge, que exclou els «petits productes d'emmagatzematge de dades» (art. 1.2).

⁵⁰ FACCIOLI, M. «Economia circolare e sostenibilità ...», cit., 961.

⁵¹ Vid. atès 16.

preguntem, però, què és la raonabilitat?),⁵² ni a la dilació excessiva en dur a terme la reparació. Per tant, hauran de ser els estats membres qui regulin, si escau, aquestes conseqüències o resoldre-ho segons el dret d'obligacions i contractes que resulti aplicable.

Quant a la manca de raonabilitat del preu, a Catalunya es podria pensar en l'aplicació per analogia de la solució de l'art. 621-5 CCCat, que preveu que la fixació d'un preu de la compravenda manifestament no raonable per una de les parts o per un tercer, comportarà que aquest sigui substituït pel generalment cobrat en circumstàncies comparables.⁵³ Per a tenir en compte el preu raonable, es podrien prendre com a referència els preus de mercat i les particularitats de la prestació del servei (*v. gr.* dificultat, preu dels recanvis i urgència). Així mateix, es podria plantejar l'aplicació de la rescissió per lesió en més de la meitat (art. 621-46 CCCat), regulada no només per a la compravenda, sinó també per a altres contractes onerosos. No obstant això, seria un mecanisme de protecció reactiu —que rescindeix el negoci jurídic— i no encaixaria ben bé amb la finalitat de la directiva de prevenir l'efecte dissuasiu de la fixació d'un preu elevat.

Pel que fa a la raonabilitat del temps, podria arribar a qüestionar-se la validesa d'una condició general de la contractació que establís un termini excessiu (art. 8 Llei 7/1998, de 13 d'abril, sobre condicions generals de la contractació).⁵⁴ En conseqüència, el fabricant-reparador no hauria de poder emparar-se en un termini desproporcionat acordat

⁵² L'art. 5 de la proposta de CESL, el 2011, que recorria a la raonabilitat en diverses ocasions, almenys definia aquest terme dient que «allò que és raonable haurà de ser objectivament determinable tenint en compte la naturalesa i la finalitat del contracte, les circumstàncies del cas i els usos i pràctiques de les activitats comercials o professions de què es tracti». obre el concepte de raonabilitat en el dret privat europeu, TROIANO, S. *La «ragionevolezza» nel diritto dei contratti*. Padova, Cedam, 2005, 510.

⁵³ Sobre l'adaptació del preu a un fixat en circumstàncies comparables, veure RUBÍ PUIG, A. «Article 621-5. Determinació del preu», Egea, J. Ferrer, J. (dirs.). Farnós, E. (coord.). *Comentari al llibre sisè del Codi civil de Catalunya. Contractes amb finalitat transmissora i sobre activitat aliena*. Barcelona, Atelier, 2021, 104-112.

⁵⁴ BOE núm. 89, 14.4.1998.

amb el consumidor per justificar una dilació injustificada. A més, si la reparació no es duu a terme dins un termini raonable, s'hauria d'admetre la possibilitat d'encarregar-la a un tercer a costa de l'obligat, com ja succeeix en altres àmbits (*v. gr.* art. 621-38.5 CCCat). Ara bé, davant aquestes possibles conseqüències, i com ja s'ha especificat en seu de compravenda de consum⁵⁵ i en contractes fora d'establiment i a distància (arts. 109 i 110 TRLGDCU), seria convenient fixar prèviament uns paràmetres que permetin determinar què s'entén per un termini raonable. Amb aquest propòsit, es podria utilitzar com a punt de partida el que estableix l'atès 55 de la DCV:

«lo que se considere un plazo razonable para efectuar una reparación o sustitución debe corresponder al plazo más breve posible necesario para llevar a cabo dicha reparación o sustitución. Este plazo debe determinarse objetivamente teniendo en cuenta la naturaleza y complejidad de los bienes, la naturaleza y la gravedad de la falta de conformidad y el esfuerzo necesario para llevar a cabo la reparación o la sustitución. Al aplicar la presente Directiva, los Estados miembros deben poder interpretar el concepto de plazo razonable para llevar a cabo una reparación o sustitución estableciendo plazos fijos que normalmente podrían considerarse razonables para la reparación o sustitución, concretamente para determinadas categorías de productos».

6.5. Altres mecanismes per a evitar l'elusió de l'obligació de reparar

Algunes pràctiques comercials han intentat impedir la reparació de productes per reparadors independents del fabricant mitjançant

⁵⁵ El citat atès 55 de la DCV ho permet. Veure una crítica a l'ús del criteri abstracte de la raonabilitat del temps a ARROYO AMAYUELAS, E. «La Propuesta de Directiva relativa a determinados aspectos de los contratos de compraventa en línea y otras ventas de bienes a distancia», *Indret*, 3, 2016, p. 21, que proposa fixar un termini màxim per a dur a terme la reparació que pogués ser modificat a la baixa per les parts.

acords verticals dins la cadena de distribució, que restringeixen l'accés a components essencials. Això pot constituir una restricció de la competència prohibida per l'art. 101.1 TFUE.⁵⁶ Per a limitar encara més aquestes pràctiques, la DRB introdueix diverses mesures en l'art. 5.4.

En primer lloc, els fabricants que comercialitzin peces de recanvi i eines per als béns previstos a l'annex II han d'oferir-les a un preu raonable que no dissuadeixi la reparació; en definitiva, que no la faci antieconòmica.⁵⁷ No sembla que aquesta obligació es limiti a la venda als consumidors, sinó que també inclou la comercialització de peces de recanvi entre empresaris.⁵⁸

En segon lloc, l'art. 5.7 confirma que no es podrà eludir l'obligació de reparar amb el pretext que un reparador independent hagi reparat amb anterioritat el bé. Això es pot relacionar amb l'art. 5.6, que prohibeix que els fabricants facin els béns irreparables mitjançant clàusules contractuals o tècniques informàtiques que en restringeixin la reparació, excepte si l'ús d'aquestes clàusules està justificat per factors objectius.⁵⁹ Aquesta pràctica va ser comuna amb la introducció de clàusules o etiquetes «*Warranty void if seal broken*» i ja se'n va

⁵⁶ L'article 4 del Reglament (UE) 2022/720 preveu l'exempció dels acords verticals de la prohibició general, però no queden exempts els que limitin la capacitat d'un proveïdor de vendre components com a recanvis a usuaris finals, tallers de reparació, majoristes o altres proveïdors de serveis (art. 4.f).

⁵⁷ Aquesta exigència planteja de nou interrogants sobre el concepte de «preu raonable» i la seva aplicabilitat (veure *supra*). La Resolució del Parlament europeu del 2020 es referia a aquesta qüestió en indicar que el preu de la peça de recanvi havia de ser raonable i rentable en relació amb el preu de tot el producte, sense que els consumidors o els reparadors tinguin «obstacles injustos». Parlament europeu. *Resolución del Parlamento Europeo, de 25 de noviembre de 2020, sobre el tema «Hacia un mercado único más sostenible para las empresas y los consumidores»*. 2020.

⁵⁸ De nou, en l'àmbit del TRLGDCU, els empresaris estan obligats a mantenir els preus dels recanvis que estiguin a disposició del públic (art. 127 bis TRLGDCU).

⁵⁹ L'atès 18 esclareix aquesta qüestió, en indicar que els factors objectius es refereixen a la necessitat d'incloure les clàusules per a restringir l'ús no autoritzat d'obres protegides per drets de propietat intel·lectual.

qüestionar la seva validesa.⁶⁰ Qualsevol clàusula contractual, doncs, que limiti el dret a reparar serà nul·la (art. 14 DRB), i no només les clàusules no negociades individualment, ja que la norma nacional que transposi l'obligació de reparar tindrà el caràcter de norma imperativa, que no permet ser eliminada per la voluntat de les parts (art. 6.3 CC).

Per concloure, l'art. 5.8 DRB reconeix que els consumidors poden sol·licitar la reparació a qualsevol reparador de la seva elecció. Aquesta previsió pretén evitar que els consumidors siguin compel·lits a contractar únicament amb reparadors autoritzats pel fabricant. D'escollir un reparador independent, els fabricants no poden evitar que aquests utilitzin peces de recanvi originals, de segona mà, compatibles o fabricades mitjançant impressió 3D, sempre que compleixin els requisits de seguretat i de propietat intel·lectual.⁶¹

6.6. Darrera reflexió: la Directiva no resol clarament a què queda obligat el fabricant ni durant quant de temps

L'article 5 deixa sense resoldre dues qüestions que, en l'àmbit pràctic, poden resultar rellevants per a delimitar 1) a què està obligat el reparador i 2) durant quant de temps el consumidor podrà exigir la reparació. I, si es té a més en compte els pocs tipus de béns de consum sobre els quals es projecta, creiem que l'obligació de reparar no pugui ser realment efectiva sense adreçar-les.

Així, una primera qüestió és l'abast de la reparació, i si es pot compel·lir a aquesta activitat per qualsevol desperfecte que tingui el bé. Com s'ha vist, el concepte de reparació fa referència a les accions realitzades per retornar un producte defectuós a una condició en què

⁶⁰ Sobre la possible il·licitud d'aquestes clàusules, veure TERRY, E. cit., 862 i ss.

⁶¹ Aquesta previsió s'ajusta a la denominada «clàusula de reparació», introduïda per l'article 19 de la Directiva (UE) 2024/2823 sobre protecció jurídica dels dibuixos i models, que harmonitza el règim de protecció dels components dels productes complexos, i que preveu que els components d'un producte complex no gaudiran de protecció per drets de disseny quan la seva finalitat sigui la reparació del producte complex o la restitució de la seva aparença inicial.

serveixi per a la seva finalitat prevista. Si es té en compte la literalitat del terme «reparació», doncs, s'haurien d'excloure aquelles actuacions que no són imprescindibles per a la funcionalitat del bé, com arreglar desperfectes estètics o l'execució de tasques de manteniment. És cert, però, que en alguns casos pot ser difícil determinar fins a quin punt l'actuació servirà per a recuperar la funcionalitat d'un bé. Pensem en el canvi d'una bateria que ha perdut capacitat, però que encara permet utilitzar el dispositiu amb certa normalitat.

La segona qüestió concerneix el termini durant el qual el consumidor podrà exigir la reparació. Segons l'art. 5 DRB, l'abast de l'obligació de reparar dependrà del que estableixin els actes jurídics especificats a l'annex II; en definitiva, caldrà acudir a la normativa que imposi requisits de reparabilitat d'aquell bé per a conèixer la durada. Si bé aquesta opció és adequada per a tenir en compte les especificitats de cada producte, pot resultar confosa pels consumidors, que no sabran ben bé durant quant de temps podran sol·licitar la reparació a un determinat fabricant.

Així, si hom intenta esclarir durant quin període de temps es podrà sol·licitar la reparació al fabricant, es trobarà amb dificultats per identificar el termini establert. A títol d'exemple, el Reglament (UE) 2019/2021⁶² estableix diversos terminis per a afavorir la reparabilitat de les pantalles electròniques: pel que fa a la informació sobre la vida útil, aquesta estarà disponible almenys quinze anys després de la introducció al mercat de l'última unitat del model en qüestió; però la disponibilitat de peces de recanvi serà d'un mínim de set anys, i les actualitzacions del *software* o *firmware* de vuit anys (annex 2).⁶³ Amb tot, els terminis per a poder sol·licitar la reparació són, per tant, equívocs i hauria sigut preferible fixar a la DRB un rang d'anys dependent del tipus de bé.

⁶² Reglament (UE) 2019/2021 de la Comissió, de 1 d'octubre de 2019, pel qual s'estableixen requisits de disseny ecològic aplicables a les pantalles electròniques. DOUE 5.12.2019.

⁶³ I, addicionalment, des del 2022 que l'art. 127 bis TRLGDCU preveu que la disponibilitat de les peces de recanvi s'ha de garantir un mínim de deu anys des que el bé deixa de fabricar-se.

7. Canvis en la Directiva 2019/771, de compravenda de béns

7.1. La sostenibilitat del sistema de remeis davant la manca de conformitat

D'acord amb la regulació de la responsabilitat del venedor de la DCV,⁶⁴ els béns conformes amb el contracte de compravenda han de reunir diversos requisits subjectius, relacionats amb la descripció que el venedor va fer d'aquell bé en concret, i objectius, relacionats amb allò que el consumidor podia esperar d'un bé d'aquelles característiques. La DCV parteix de la responsabilitat del venedor per manca de conformitat que existeixi en el moment de l'entrega del bé i que es manifesti en el termini de dos anys (art. 10.1 DCV) o, en el cas de les compravendes amb subministrament d'element digitals, durant tot el període de subministrament d'aquests.

Davant la manca de conformitat, el consumidor pot escollir entre la reparació o la substitució del bé, excepte que la mesura correctora seleccionada resulti impossible o que, en comparació amb l'altra mesura correctora, comporti costos desproporcionats⁶⁵ (art. 13 DCV). Aquest sistema d'elecció ha provocat⁶⁶ que gran part dels consumidors optin per la substitució, molts cops, davant la manca de confiança en el producte un cop apareix un defecte,

⁶⁴ El sistema va ser transposat a Catalunya en el marc de la regulació de la compravenda, arts. 621-37 a 44 CCCat, amb un termini de responsabilitat de tres anys.

⁶⁵ La DCV preveu que es poden tenir en compte totes les circumstàncies per a valorar la manca de proporcionalitat en l'aplicació d'una mesura correctora i, entre elles, el valor dels béns o la rellevància de la manca de conformitat (art. 13.2 DCV; transposat a l'art. 118.3 TRLGDCU i al 621-38.2 CCCat).

⁶⁶ Document de treball del personal de la Comissió sobre l'informe d'avaluació d'impacte, acompanyant la proposta de Directiva del Parlament Europeu i del Consell relativa a normes comunes per a la promoció de la reparació de béns i per la qual es modifiquen el Reglament (UE) 2017/2394 i les Directives (UE) 2019/771 i (UE) 2020/1828. Brussel·les, 22.3.2023, 14.

tot i que la raó principal podria trobar-se en el cost de la reparació en comparació a la substitució.⁶⁷

L'article 12 de la proposta DRB optava per imposar la mesura correctora de la reparació quan aquesta fos igual o més econòmica que la substitució. Aquesta proposta havia sigut objecte de crítica,⁶⁸ ja que no sempre la reparació serà més sostenible que altres mesures correctores, sobretot si es pensa en la reparació de béns de consum d'energia elevat.⁶⁹ Com a resultat, en la versió final de la Directiva s'ha preferit un sistema d'incentius positius a la reparació, sense que aquesta s'imposi com a mesura correctora (art. 16 DRB) i sense replantejar des de la sostenibilitat tot el sistema de remeis, fet que podria haver sigut més adient.⁷⁰

7.2. La limitada eficàcia pràctica de la «reparabilitat» com a criteri objectiu de conformitat

Un primer canvi en aquesta matèria és el referent a la introducció d'un nou requisit objectiu de conformitat referent a la «reparabilitat» del producte, que vindria a ser reconegut com una nova qualitat dels béns. Així, l'art. 7.2 DCV deia que els béns *«presentarán la cantidad y poseerán las cualidades y otras características, en particular respecto*

⁶⁷ Loos, M. «Repairing Consumer Sales Law, cit., 950. DALHAMMAR, C. et al. «What is the Right to Repair (R2r) and How can it be Realised through Legal Interventions?», a GRUNDMANN, S. i ATAMER, Y. (eds.). *European Sales Law*. Cambridge, Intersentia, 2023, 165-196.

⁶⁸ AUGENHOFER, S., ATAMER, Y. i POLUDNIAK Gierz, K. *European Commission's Proposal for a Directive on Common Rules Promoting the Repair of Goods (COM(2023) 155 final) - Feedback of the European Law Institute*, 2023, 10. ZOLL, F. et al. cit., 106. ARTIGOT GOLOBARDES, M. «Revisiting European Consumer Protection through the Lens of Sustainable Markets», a SANTOS, M. et al. (eds.). cit., 154-176.

⁶⁹ FACCIOLI, M. «La riparazione del bene nella disciplina europea dei contratti di vendita mobiliare ai consumatori dopo la dir. 2024/1799/UE 553», *Pactum*, 4, 2024, 545-556.

⁷⁰ ARTIGOT GOLOBARDES, M. cit., 168.

de la durabilidad, funcionalidad, compatibilidad y seguridad, que presentan normalmente bienes del mismo tipo y que el consumidor pueda razonablemente esperar (...)». A partir d'ara s'afegiria l'element de la «reparabilitat», que persegueix parcialment el mateix objectiu que la durabilitat: augmentar la vida útil dels béns. No incorpora el legislador, però, altres termes que s'han proposat per la doctrina, com el de «reciclabilitat» o «reutilitzabilitat» (art. 5 Directiva de disseny ecològic),⁷¹ que també poden contribuir a la sostenibilitat.

El legislador europeu també ha omès incloure una definició de «reparabilitat» a la DCV (o a la DRB), la qual cosa hauria sigut convenient atès que altres criteris sí que estan definits, com la durabilitat, la funcionalitat i la compatibilitat (art. 2 DCV). De la definició de «requisits de reparabilitat» (art. 2.11 DRB) es pot entendre, però, que la reparabilitat és la capacitat d'un bé de ser reparat, la qual cosa es pot valorar amb la facilitat de desmuntar el bé, l'accessibilitat de les peces de recanvi, la disponibilitat d'informació sobre les formes de reparar el bé o la possibilitat d'utilitzar eines comunes. A diferència de la durabilitat, que implica una resistència funcional al pas del temps i a l'ús ordinari,⁷² la reparabilitat no pressuposa una vida útil prolongada, sinó la possibilitat que el bé, en cas de sofrir un desperfecte, pugui ser reparat. En definitiva, arran de la DRB, si un consumidor podia raonablement esperar que un bé fos reparable, i aquest finalment no ho és (v. gr. per inexistència de peces de recanvi, per impediments de *software*...), aquesta circumstància podrà considerar-se una manca de conformitat davant la qual es podran activar les mesures correctores si es presenta dins del termini de responsabilitat.

Com ja va succeir amb la introducció del terme «durabilitat»,⁷³ és qüestionable l'efecte que pugui tenir la qualitat de reparable d'un bé

⁷¹ ZOLL, F. et al. cit., 109.

⁷² Sobre el concepte de durabilitat, veure AVILÉS GARCÍA, J. et al. «Contratos con finalidad translativa de dominio», a Bercovitz Rodríguez-Cano, R. (dir.). *Tratado de contratos. Tomo II*. 4a ed. València, Tirant lo Blanch, 2024, 2399 i ss.

⁷³ ARNAU RAVENTÓS, L. i GRAMUNT FOMBUENA, M. «La regulación del contrato de compraventa y de los contratos de suministro de contenidos y servicios digitales tras la incorporación de las Directivas (UE) 2019/770 y 2019/771 al Derecho catalán», *ADC*, tomo LXXXVI, 2023, fasc. I, 75-126. ATAMER, Y. i GRUNDMANN, S. «Sales Law in Transformation: Sustainability, Digitalisation, Servitisation», a

si es contextualitza amb el període de responsabilitat del venedor. Si la legislació requereix que els béns siguin reparables durant un determinat termini (*v. gr.* disposar de peces de recanvi com a mínim set anys), quin sentit té limitar la responsabilitat del venedor a dos anys (o, en el cas català, tres anys)?

En molts casos, els consumidors s'adonaran de la impossibilitat o dificultats de reparar el bé un cop hagin transcorregut anys d'ús, quan el venedor ja no sigui responsable d'aquesta manca de conformitat. Per tant, a la pràctica, es buidarà de contingut l'obligació de disposar de peces de recanvi i d'instruccions de reparació, que quedarà sense mecanismes d'*enforcement* privat. A més, tot i que la qualitat de ser reparable serà fàcil de demostrar en aquells béns pels quals la legislació exigeix requisits de reparabilitat, o quan el venedor hagi fet declaracions públiques al respecte, pot resultar més difícil establir quina reparabilitat s'espera dels béns sense requisits de reparabilitat,⁷⁴ que són la majoria.

Hauria estat desitjable que el legislador prengués en consideració els diversos vessants de la reparabilitat, que no es limiten a la qualitat intrínseca del bé, sinó que abasten igualment la provisió continuada d'informació tècnica i la disponibilitat de peces de recanvi. En coherència amb el règim aplicable als béns amb continguts o serveis digitals de subministrament continuat —en què la responsabilitat del venedor pot englobar la manca de conformitat que es produeixi o es manifesti durant tot el període de subministrament del contingut o servei digital (art. 10.2 DCV)—, s'hauria pogut preveure l'extensió de la responsabilitat del venedor durant tot el termini en què el fabricant

GRUNDMANN, S. i ATAMER, Y. (eds.). *European Sales Law*. Cambridge, Intersentia, 2023, 1-46. ARROYO AMAYUELAS, E. «Los plazos de responsabilidad y los remedios por falta de conformidad», a GÓMEZ POMAR, F. FERNÁNDEZ CHACÓN, I. (dirs.). *El nuevo derecho digital. I. Los contratos de suministro de contenidos y servicios digitales*. Cizur Menor, Aranzadi, 2024, 536.

⁷⁴ STAUDENMAYER, D. BERTELMANN, B. «Art. 7 SGD. Objective requirements for conformity», SCHULZE, R. i Staudenmayer, D. *EU digital law: article-by-article commentary*. 2a ed. Baden-Baden: Nomos; München: Beck; Oxford: Hart, 2025, 403-404. Arran de la Directiva *greenwashing*, no obstant això, els consumidors haurien de disposar de més informació sobre la reparabilitat dels productes, ja que s'afegeix a la Directiva 2011/83/UE la necessitat d'informar sobre aquesta característica.

estigui obligat a facilitar peces de recanvi o informació relativa a la reparació, sens perjudici de l'acció de repetició que li correspongui al venedor per l'incompliment imputable al fabricant (art. 18 DCV).

7.3. L'ampliació del termini de responsabilitat després de la reparació

La segona mesura consisteix en l'extensió del termini de responsabilitat per un any addicional⁷⁵ en aquells supòsits en els quals la manca de conformitat hagi estat corregida mitjançant la reparació. En aquest cas, el període de responsabilitat s'estén fins a tres anys (2+1). L'ampliació del termini d'un any també ha de preveure's en aquells estats membres que hagin regulat períodes de responsabilitat més extensos (v. gr. els tres anys de l'art. 621-23.1 CCCat, de l'art. 120.1 TRLGDCU, o de la normativa sueca de consum⁷⁶) i també en aquells ordenaments que no tinguin terminis fixos de responsabilitat, sinó que la pretensió del consumidor es limiti mitjançant la prescripció (v. gr. Països Baixos⁷⁷), que hauran d'assegurar que, en cas de reparació, la responsabilitat del venedor abasti els tres anys (art. 10.5 bis DCV).

Ara bé, cal remarcar que el nou art. 10.2 bis DCV no circumscriu l'extensió del termini al fet que la reparació hagi sigut necessàriament sol·licitada pel consumidor. Aquest article especifica que l'ampliació del termini es durà a terme «quan s'efectuï una reparació com a mesura correctora». Això pot tenir dues conseqüències:

- En primer lloc, que quan el consumidor no hagi tingut la iniciativa de reparar (v. gr. hagi optat per la substitució), però el venedor s'hi hagi negat al·legant un cost desproporcionat respecte a la reparació,

⁷⁵ Els estats membres també poden regular períodes més amplis, segons l'art. 10.3 DCV.

⁷⁶ Art. 14 *Konsumentköplag*. SFS núm. 2022:260.

⁷⁷ Art. 7:23, ap. 2, del *Burgerlijk Wetboek*.

també s'ampliarà el termini. Caldrà veure, però, que realment existeixi aquesta manca de proporcionalitat.⁷⁸

- En segon lloc, que el venedor pot estar incentivat a evitar de totes formes la reparació perquè no es produeixi l'ampliació del termini (v. gr. al·legant de nou la desproporcionalitat de costos). Tot i que ha d'informar el consumidor de la possible extensió del termini (art. 13.2 bis DCV), el venedor pot pretendre imposar la substitució si, fent una anàlisi econòmica, considera que li resulta més convenient la substitució que no pas l'ampliació del termini de responsabilitat.

7.4. La categorització dels béns reacondicionats: una ocasió perduda per a preveure'n un règim jurídic

Els béns reacondicionats, que són aquells sotmesos a accions (v. gr. reparacions, neteja...) per a restablir el seu rendiment o funcionalitat dins de l'ús previst quan s'introdueix al mercat (art. 2.18 Reglament 2024/1781, de disseny ecològic), es mencionen per primer cop a la DCV arran de la modificació efectuada per la DRB. La doctrina ja havia posat de manifest les incerteses existents sobre el règim jurídic dels béns reacondicionats,⁷⁹ ja que aquests no s'equiparen a béns nous, com es pot veure de la distinció que fa l'art. 14 de la DCV i l'atès 17 del Reglament de disseny ecològic. Per tant, en principi, resten exclosos de poder-se imposar com a bé de substitució d'un no conforme⁸⁰.

⁷⁸ Per determinar si una opció és desproporcionada, cal valorar diversos factors, com el preu que tindria el bé si no presentés defectes o la gravetat de la manca de conformitat. ARROYO AMAYUELAS, E. cit., 20.

⁷⁹ Loos, M. «Furthering Sustainability by Developing Specific Provisions for the Sale of Secondhand Goods: Rubbish or Recycling?», a GRUNDMANN, S. i ATAMER, Y. (eds.) cit., 135-164; IZQUIERDO GRAU, G. «La transició del Derecho de consumo hacia el paradigma de la economía circular», *Indret*, 2, 2023, 254-291.

⁸⁰ Veure l'anàlisi i impacte de la sentència del cas *Quelle* a Països Baixos sobre la impossibilitat de substituir el bé no conforme amb un de reacondicionat a MAK, V. LUIJINOVIC, E. cit., 9.

Adicionalment, si un consumidor adquireix un bé reacondicionat, el període de responsabilitat del venedor podrà reduir-se a un any (art. 10.6 DCV; art. 621-23.4 CCCat, art. 120.1 II TRLGDCU), el que és en part incompatible amb l'objectiu d'incrementar la durabilitat dels béns.

La reforma efectuada per la DRB s'aproxima a la regulació dels béns reacondicionats amb orientacions de caràcter no vinculant per al venedor. Així, mentre s'efectua la reparació, el venedor *podrà* proporcionar gratuïtament en comodat un bé de substitució,⁸¹ que també podrà ser reacondicionat (art. 14 DCV). Tot i que el legislador està pensant en què el bé reacondicionat de substitució sigui ofert en supòsits on la reparació s'allargui o causi molèsties al consumidor (atès 42 DRB), l'art. 14 DCV no ho limita només a aquests casos. Com és una possibilitat que depèn de la voluntat del venedor, no hauria d'haver-hi inconvenient en què aquest oferís també el bé de substitució quan la reparació no causi molèsties substancials al consumidor o quan el consumidor no necessiti el bé de forma permanent, segons la literalitat de l'art. 14 DCV. És dubtós si introduir aquesta modificació a la DCV era realment necessari.

Els béns reacondicionats també es mencionen ara a l'art. 14 DCV, que preveu que, a petició del consumidor, es podrà complir l'obligació de substituir el bé proporcionant un bé reacondicionat. De nou, la mesura depèn de la voluntat de les parts, en concret del consumidor, que ha de preferir un bé reacondicionat a un de nou; rarament el consumidor triarà un bé reacondicionat, excepte quan estigui realment conscienciat en matèria de sostenibilitat. El 73% dels ciutadans europeus afirmen que l'impacte del producte en el medi ambient és molt important o bastant important a l'hora de prendre una decisió de compra,⁸² però no se sap fins a quin punt aquesta preferència faria que els consumidors optessin per un bé reacondicionat. A més, el venedor no està obligat a informar de la possibilitat de substituir el

⁸¹ La DRB, en modificar l'art. 14 DCV, preveu que el bé reacondicionat es pot prestar (*to loan*) al consumidor. La denominació "préstecc" no obsta perquè cada Estat membre faci la qualificació de la figura conforme el Dret intern. En el nostre cas, aquest seria un comodat (art. 1740 CC).

⁸² Ipsos European Public Affairs. *Flash Eurobarometer 535. The EU Ecolabel*. Setembre, 2023, p. 5.

bé no conforme per un bé reacondicionat (l'art. 13.2 bis DCV no ho menciona), de manera que és possible que el consumidor no conegui aquesta possibilitat. Hauria sigut preferible, doncs, incloure dins l'obligació d'informació de l'art. 13.2 bis, aquesta circumstància, i incentivar d'alguna forma aquesta elecció (*v. gr.* ampliant també el termini de responsabilitat si el consumidor opta per la substitució amb un bé reacondicionat).

8. Reflexions finals sobre la Directiva de reparació de béns i la seva transposició a Catalunya

8.1. La regulació del contracte de prestació de serveis (de reparació) i l'obligació de reparar

Tal com s'ha exposat, la DRB aborda la sostenibilitat mitjançant mesures concretes relatives als contractes amb consumidors; ara bé, més enllà dels dubtes ja comentats, hi ha altres qüestions que la Directiva directament no tracta. Pensem, per exemple, que en el marc dels cafès de reparació s'intenta promoure que els consumidors reparin els seus béns: es podria considerar en aquest cas que s'ha posat un bé en conformitat si l'ha reparat el consumidor? La Directiva tampoc fa un replantejament més general del sistema de remeis, atès que altres mesures correctores, com la reducció del preu, també poden contribuir a les polítiques mediambientals, ni consolida un règim jurídic propi per als béns reacondicionats. Per tant, i tot i ser una directiva d'harmonització màxima que limita en part el marge decisor dels estats membres, aquests hauran d'assumir la responsabilitat de resoldre algunes d'aquestes incerteses.

Els estats membres hauran d'haver transposat la DRB el 31 de juliol de 2026 (art. 22 DRB) i es planteja un primer interrogant quant a la ubicació de la transposició dels preceptes aliens a la responsabilitat del venedor. Com s'ha vist, la Directiva fa una aproximació als contractes de prestació de serveis de reparació amb consumidors. L'ideal seria poder continuar la proposta de regular aquest tipus contractual al

llibre sisè CCCat⁸³ i incorporar-hi les especialitats dels serveis de reparació que preveu la Directiva.

En particular, l'obligació de reparar de l'art. 5 DRB es podria preveure, com una especialitat en matèria de consum, en les disposicions relatives a les prestacions de serveis o els contractes d'obra. Ara bé, com aquests tipus contractuals no estan previstos, ara per ara, al CCCat, potser la ubicació sistemàtica més pragmàtica serà dins del Codi de consum de Catalunya (Llei 22/2010)⁸⁴ que, a part d'actualitzar-lo amb altres directives en matèria de consum, podria incloure les disposicions de la DRB en el títol V (De les obligacions en les prestacions de serveis). En aquest punt, convindria afegir no només la regulació de l'ERIF, sinó també l'obligació de reparar, tot determinant què s'entén per raonabilitat en el preu i en el temps i regulant-ne les conseqüències (v. gr. la fixació d'un preu en circumstàncies comparables o l'execució per un tercer a càrrec del deutor).

8.2. La reforma del règim de responsabilitat de la compravenda

Així mateix, Catalunya ja va transposar al CCCat la DCV, de manera que està cridada a mantenir el règim actualitzat,⁸⁵ particularment, amb la transposició de la DRB. Quant al règim de responsabilitat de la

⁸³ Sobre els debats de la regulació de la prestació de serveis al CCCat, veure ARROYO AMAYUELAS, E. «Configuració i tipologia dels contractes de serveis: una proposta per a Catalunya des del marc europeu», a Universitat de Girona. INSTITUT DE DRET PRIVAT EUROPEU I COMPARAT (ed.). *Contractes, responsabilitat extracontractual i altres fonts d'obligacions al Codi Civil de Catalunya: materials de les Setzenes Jornades de Dret Català a Tossa: 23 i 24 de setembre de 2010*. Girona, Documenta Universitària, 2012, 183-226.

⁸⁴ DOGC núm. 5677, de 23.7.2010.

⁸⁵ ARNAU RAVENTÓS, L. i GRAMUNT FOMBUENA, M. cit., p. 78; ARNAU RAVENTÓS, L. «La implementació al Dret civil català de les Dir. (UE) 2019/770 i 2019/771, relatives al contracte de subministrament d'elements digitals i al contracte de compravenda de béns», a INSTITUT DE DRET PRIVAT EUROPEU I COMPARAT DE LA UNIVERSITAT DE GIRONA (Coord.). *Compravenda, arrendaments i noves modalitats d'ús temporal de béns: Ponències de les Vint-i-unenes Jornades de Dret Català a*

compravenda, s'ha de partir del fet que la DCV es limita a les relacions de consum, però que el sistema de remeis català s'aplica a qualsevol compravenda, sens perjudici d'algunes especialitats per a les relacions B2C. Per tant, serà clau decidir si la nova versió de la DCV es transposa només per a les compravendes de consum o bé per a qualsevol d'elles. Creiem que el més raonable és no fer-ne una distinció, no només per continuar amb el règim existent, sinó perquè així es contribuirà també a la sostenibilitat en les relacions entre consumidors en l'adquisició de béns de segona mà —fet que la directiva omet regular— i també en les compravendes mercantils B2B, en aplicació supletòria del CCCat respecte al Codi de comerç (art. 2 Codi de comerç⁸⁶, art. 111-4 CCCat).

Si se segueix aquesta opció caldrà modificar l'art. 621-2.2 b) CCCat, relatiu als requisits objectius de conformitat, per afegir-hi la paraula «reparabilitat». S'ha de tenir en compte, a més, que és possible que en el futur s'incorporin altres termes, com el de «reciclabilitat» i el de «reutilitzabilitat». Ara bé, a diferència dels criteris ja existents, que compten amb una definició a l'art. 620-20.3 CCCat, potser també seria adequat afegir-hi una definició de «reparabilitat». Aquesta no ens la dona la DCV ni la DRB, però es pot elaborar a partir de la definició de «requisits de reparabilitat» (art. 2.11 DRB). A més a més, si es té en compte que la reparabilitat es manifesta, també, amb la provisió d'informació sobre com reparar els béns (el que s'assegura amb els reglaments europeus que imposen requisits de reparabilitat), seria adient afegir a l'art. 621-22 CCCat, relatiu a la manca de lliurament dels documents relacionats, les instruccions no només d'ús, consum i maneig, sinó també les de reparació.

Seguint el previst a la nova versió de la DCV, caldria incloure l'extensió del termini en cas de reparació (art. 621-23.1 CCCat). L'extensió mínima que s'hauria de preveure és d'un any, però es podria optar per un termini més ampli (art. 10.3 DCV), fet que seria adequat si es vol assegurar l'aplicació efectiva del requisit objectiu de reparabilitat. També, en el marc de les condicions dels remeis de

Tossa, organitzades per l'Institut de Dret privat europeu i comparat de la Universitat de Girona els dies 23 i 24 de setembre de 2021. Girona, Documenta Universitaria, 2021, 92 i ss.

⁸⁶ Reial decret de 22 d'agost de 1885 pel qual es publica el Codi de Comerç. Gaceta de Madrid, núm. 289, 16.10.1885.

la reparació i substitució, l'art. 621-38.3 CCCat podria incorporar la possibilitat que el comprador ofereixi un bé de substitució de forma gratuïta (art. 14 DCV), i afegir en un nou apartat 8 l'obligació d'informació del venedor sobre l'extensió del termini (art. 13.2 bis DCV). Quant a la substitució del bé, l'art. 621-38.2 CCCat inclouria la possibilitat d'entregar un bé reacondicionat si el comprador i el venedor hi estan d'acord.

Hi ha un dubte que es pot plantejar en l'àmbit de l'art. 621-38.5 CCCat, que no té equivalent a la DCV. Aquest article preveu que «si el venedor no posa els béns en conformitat d'acord amb el que estableix l'apartat 4, ho pot fer el comprador o un tercer a càrrec del venedor». En cas que el comprador repari el bé a càrrec d'un tercer, s'ha d'ampliar el termini un any addicional? Entenem que sí, ja que la nova versió de la DCV no en fa distinció. A part, si no fos així, s'incentivaria que els venedors es neguessin injustificadament a reparar el bé per a eludir l'extensió del termini, i aniria precisament en contra de la finalitat de la directiva de promoure la reparació per part de reparadors independents (v. gr. art. 5.6 i 5.8 DRB).⁸⁷

Alhora, el legislador català podria aprofitar l'ocasió per a preveure la possible reparació del bé per part del consumidor (vegeu atès 54 DCV). El que resulta més evident és que el consumidor, en aquests casos i sempre que el venedor no hagi reparat el bé, hauria de poder recuperar el preu de les peces de recanvi, ni que sigui en consideració dels danys i perjudicis que se li han causat (art. 621-37.1.e CCCat). Però entendre que el bé s'ha posat en conformitat en aquest cas podria comportar que els venedors s'haguessin de fer responsables de la reparació feta per un consumidor que no n'és expert (art. 621-23.3 CCCat), fet que no és desitjable.

⁸⁷ Com indica Arroyo, permetre el compliment per un tercer, sempre que s'hagi comunicat la manca de conformitat i s'hagi ofert l'opció de complir, evita que el comprador quedi sense remei i permet l'existència de serveis de reparació independents. ARROYO AMAYUELAS, E. «The Implementation of the EU Directives 2019/770 and 2019/771 in Spain», *EuCML*, 1, 2022, 39.

Bibliografia

- ARNAU RAVENTÓS, L. «La implementació al Dret civil català de les Dir. (UE) 2019/770 i 2019/771, relatives al contracte de subministrament d'elements digitals i al contracte de compravenda de béns», a INSTITUT DE DRET PRIVAT EUROPEU I COMPARAT DE LA UNIVERSITAT DE GIRONA (Coord.). *Compravenda, arrendaments i noves modalitats d'ús temporal de béns*. Girona, Documenta Universitaria, 2021, 87-118.
- ARNAU RAVENTÓS, L. i GRAMUNT FOMBUENA, M. «La regulación del contrato de compraventa y de los contratos de suministro de contenidos y servicios digitales tras la incorporación de las Directivas (UE) 2019/770 y 2019/771 al Derecho catalán», *ADC*, tomo LXXVI, 2023, fasc. I, 75-126.
- ARROYO AMAYUELAS, E. «Configuració i tipologia dels contractes de serveis: una proposta per a Catalunya des del marc europeu», a UNIVERSITAT DE GIRONA. INSTITUT DE DRET PRIVAT EUROPEU I COMPARAT (ed.). *Contractes, responsabilitat extracontractual i altres fonts d'obligacions al Codi Civil de Catalunya: materials de les Setzenes Jornades de Dret Català a Tossa: 23 i 24 de setembre de 2010*. Girona: Documenta Universitaria, 2012, 183-226.
- ARROYO AMAYUELAS, E. «La Propuesta de Directiva relativa a determinados aspectos de los contratos de compraventa en línea y otras ventas de bienes a distancia», *Indret*, 3, 2016, 1-33.
- ARROYO AMAYUELAS, E. «The Implementation of the EU Directives 2019/770 and 2019/771 in Spain», *EuCML*, 1, 2022, 35-40.
- ARROYO AMAYUELAS, E. «Los plazos de responsabilidad y los remedios por falta de conformidad», a GÓMEZ POMAR, F. FERNÁNDEZ CHACÓN, I. (dirs.). *El nuevo derecho digital. I. Los contratos de suministro de contenidos y servicios digitales*. Cizur Menor, Aranzadi, 2024, 511-590.
- ARTIGOT GOLOBARDES, M. «Revisiting European Consumer Protection through the Lens of Sustainable Markets», SANTOS, M. NICOLUSSI, A. WENDEHORST, C. SALVADOR, P. CLÉMENT, M. i ZOLL, F. (eds.). *Routledge Handbook of Private Law and Sustainability*. Nova York, Routledge, 2024, 154-176.
- ATAMER, Y. i GRUNDMANN, S. «Sales Law in Transformation: Sustainability, Digitalisation, Servitisation», GRUNDMANN, S. i ATAMER, Y. (eds.). *European Sales Law*. Cambridge, Intersentia, 2023, 1-46.

- AUGENHOFER, S., ATAMER, Y. i POLUDNIAK Gierz, K. *European Commission's Proposal for a Directive on Common Rules Promoting the Repair of Goods (COM(2023) 155 final) - Feedback of the European Law Institute*, 2023.
- AVILÉS GARCÍA, J. et al. «Contratos con finalidad translativa de dominio», a Bercovitz Rodríguez-Cano, R. (dir.). *Tratado de contratos. Tomo II*. 4a ed. València, Tirant lo Blanch, 2024, 2177-2926.
- BORGHETTI, J.S. «Direct Producer Liability for Non-Conformity: Is it Worth Pushing the Case?», GRUNDMANN, S. i ATAMER, Y. (eds.). *European Sales Law*. Cambridge, Intersentia, 2023, 249-276.
- BUJALSKI, M. «On Producers' Obligation to Repair Defective Goods: Direct Producers' Liability vs. Self-Standing Obligation under R2R Directive», *EuCML*, vol. 13, iss. 4, 2024, 174-184.
- CARRASCO PERERA, A. «Artículo 1101», a ALBALADEJO, M. (dir.). *Comentarios al Código civil y compilaciones forales*. Tom XV, Vol. 1r, EDSA, 1989.
- CHARTER, M. i Keiller, S. «Repair cafés. Circular and social innovation», CHARTER, M. (ed.). *Designing for the Circular Economy*. Routledge, 2018.
- DALHAMMAR, C. et al. «What is the Right to Repair (R2r) and How can it be Realised through Legal Interventions?», GRUNDMANN, S. i ATAMER, Y. (eds.). *European Sales Law*. Cambridge, Intersentia, 2023, 165-196.
- FACCIOLI, M. «Economia circolare e sostenibilità ambientale nel diritto dei consumatori: prime note sulla dir. 2024/1799/UE recante norme comuni che promuovono la riparazione dei beni», *Persona e Mercato*, 3/2024, 945-967.
- FACCIOLI, M. «La riparazione del bene nella disciplina europea dei contratti di vendita mobiliare ai consumatori dopo la dir. 2024/1799/UE 553», *Pactum*, 4, 2024, 545-556.
- HEIDERHOFF, B. «Information Obligations (Consumer Contracts)», BASEDOW, J. HOPT, K. J. ZIMMERMANN, R. i STIER, A. *The Max Plack Encyclopedia of European Private Law*. Vol. I. Oxford, Oxford University Press, 2012, 869-872.
- IZQUIERDO GRAU, G. «La transición del Derecho de consumo hacia el paradigma de la economía circular», *Indret*, 2, 2023, 254-291.
- KEIRSBILCK, B. et al. *Sustainable Consumption and Consumer Protection Legislation, In-Depth Analysis for the Committee on Internal Market and Consumer Protection (IMCO), Policy Department for Economic, Scientific and Quality of Life Policies*. Luxemburg, Parlament Europeu, 2020.

- LOOS, M. «Furthering Sustainability by Developing Specific Provisions for the Sale of Secondhand Goods: Rubbish or Recycling?», GRUNDMANN, S. i ATAMER, Y. (eds.). *European Sales Law*. Cambridge, Intersentia, 2023, 135-164.
- LOOS, M. «Repairing Consumer Sales Law», *European Review of Private Law*, núm. 6, 2024, 945-978.
- MAK, V. i LUJINOVIC, E. «Towards a Circular Economy in EU Consumer Markets - Legal Possibilities and Legal Challenges and the Dutch Example», *EuCML*, 1, 2019, 4-13.
- Miguel OLIVEIRA, M. i Morais CARVALHO, J. «The (Un)Sustainability of the Sale of Goods», SANTOS, M. NICOLUSSI, A. WENDEHORST, C. SALVADOR, P. CLÉMENT, M. i ZOLL, F. (eds.). *Routledge Handbook of Private Law and Sustainability*. Nova York, Routledge, 2024, 123-139.
- MÖSLEI, F. «Service Contracts», BASEDOW, J. HOPT, K. J. ZIMMERMANN, R. i STIER, A. *The Max Plack Encyclopedia of European Private Law. Vol. I*. Oxford, Oxford University Press, 2012, 1548-1551.
- POZZO, B. «Private Law and Environmental Sustainability», SANTOS, M. NICOLUSSI, A. WENDEHORST, C. SALVADOR, P. CLÉMENT, M. i ZOLL, F. (eds.). *Routledge Handbook of Private Law and Sustainability*. Nova York, Routledge, 2024, 3-27.
- RUBÍ PUIG, A. «Article 621-5. Determinació del preu», Egea, J. Ferrer, J. (dirs.). Farnós, E. (coord.). *Comentari al llibre sisè del Codi civil de Catalunya. Contractes amb finalitat transmissora i sobre activitat aliena*. Barcelona, Atelier, 2021, 104-112.
- SANTOS SILVA, M. i Garcia-Micó, T. G. «Cooling-Off Hot Deals: A Plea for Green Sludge in Distance Sales Contracts», SANTOS, M. NICOLUSSI, A. WENDEHORST, C. SALVADOR, P. CLÉMENT, M. i ZOLL, F. (eds.). *Routledge Handbook of Private Law and Sustainability*. Nova York, Routledge, 2024, 366-396.
- SCHULZE, R. ZOLL, F. *European Contract Law*. Baden Baden, C.H. Beck, Hart, Nomos, 2016, 154-156.
- STAUDENMAYER, D. BERTELMANN, B. «Art. 7 SGD. Objective requirements for conformity», SCHULZE, R. i Staudenmayer, D. *EU digital law: article-by-article commentary*. 2a ed. Baden-Baden: Nomos; München: Beck; Oxford: Hart, 2025.
- TERRY, E. «A Right to Repair? Towards Sustainable Remedies in Consumer Law», *European Review of Private Law*, núm. 4, 2019, 851-874.

Documenta
Universitaria

@DocUniv
documentauniversitaria.com

Universitat
de Girona